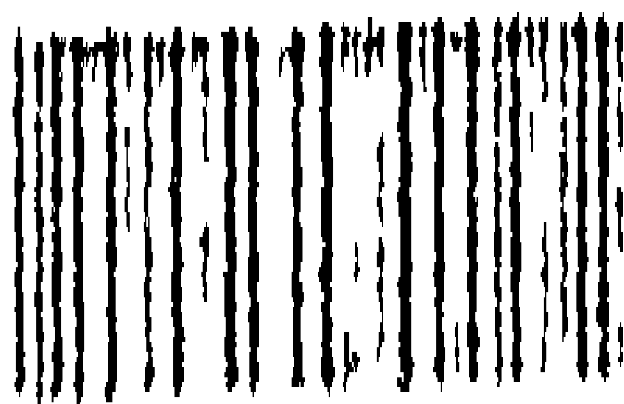

The Department of Public Instruction, Bombay.

GUJARÁTI PINGAL,

OR

PROSODY.

BY

KAVI DALPATRÁM DÁYÁBHÁI.

---o---

FIFTH EDITION.—10,000 Copies

BOMBAY.

GOVERNMENT CENTRAL BOOK DEPÔT.

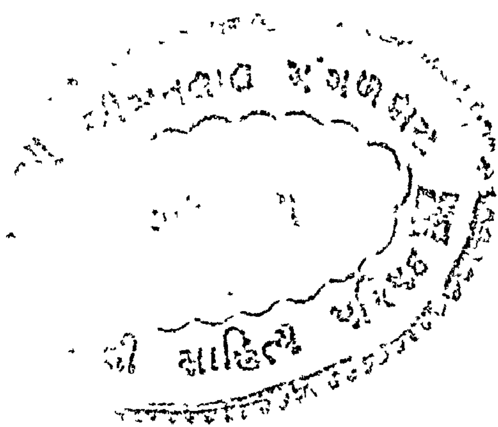
1881

Price Two Rupees

Bombay.

PRINTED AT GANPAT KRISHNAJI'S PRESS, BY

THE PROPRIETOR ÁTMÁRÁM KÁNOBÁ.

મુંબઈ ઈલાકાનું સરકારી કેળવણીખાતું.

ગૂજરાતી પિંગળ.

कवीश्वर दलपतराम डाह्याभाइए

બનાવ્યું.

આવૃતિ પાંચમી.

૧૦,૦૦૦ પ્રત.

મુંબઈ.

ગવર્નમેંટ સેંટ્રલ બુક ડીપો.

સન ૧૮૮૪.

કીમત બે આના.

અનુક્રમણિકા.

પૃષ્ઠ.

गूजराती पिंगळ.

સૂચના પ્રકરણ ૧.

દોહરા.

પિંગળ પાઠ પઢ્યા વિના, કાવ્ય કરે કવિ કોય ;
વળિ વ્યાકરણ વિના વદે, વાણી વિમળ ન હોય. ૧
કવિતા કહિયે કલ્પના, જન મન રંજન જાણ ;
સરસ સરસ રસ શબ્દમાં, અર્થનિ રચના આણ. ૨
શબ્દનિ રચના સરસ તે, અધિક અધિક અનુપ્રાસ ;
ઉપમા આદિક અર્થના, અલંકાર આભાસ. ૩
કોમળ લાગે કાનને, મન ઉપજે મીઠાશ ;
જુકિત સરસ જે જાણિયે, કવિમાં નહીં કચાશ. ૪

શબ્દાલંકાર વિષે.

શબ્દ અલંકૃતિ અધિક છે, ઉર ધર ધરી ઉમેદ ;
ભાખે ભાષાના કવી, ભલા મુખ્ય ત્રણ ભેદ. ૫
'ઝડ' સ્વર અક્ષર આવૃત્તિ, 'ઝમક'[1] શબ્દની જાણ ;
વરણ તણી આવૃત્તિ તે, 'વરણ સગાઈ' વખાણ. ૬

ઝડનું ઉદાહરણ. મનહરછંદ.[2]

સારી વાત ન્યારી કરી ધારી તેં નઠારી હૈયે,

---

૧ તેના તે શબ્દો ફરી આવે તે ઝમક જાણવી.

૨ કેટલાએક છંદોનાં નામ તેના ગુણને મળતા છે, જેમકે કુંડળી વળે તે કુંડળીઆ. સર્પની ગતિપ્રમાણે બોલાય તે ભુજંગી. મોતીની માળા પરોવવાની ઢબપ્રમાણે બોલાય તે મોતીદામછંદ, ઇત્યાદિ. પણ મરહઠા છંદ, મદન ગ્રેહા છંદ, વગેરે કેટલાએક છંદોનાં નામના અર્થ લખવા મુશકેલ છે. માટે સંસ્કૃત પિંગળ વ્રતરત્નાકર આદિક છે તેની ટીકા કરનારાઓએ પણ ઉષ્ણિક, અનુષ્ટુપ, બ્રહતિ આદિક છંદોનાં નામના અર્થ લખ્યા નથી, માટે મેં પણ લખ્યા નથી.

ઉક્તિ ઉચ્ચારી શણગારીને ગરવની
ધરમ ન ધાર્યો કીધાં કરમ પરમ ક્રૂર,
ભરમમાં ભૂલ્યો તજી શરમ સરવની.
દોડે દ્રવ્યદીશ મળે વીશ તો ચાળીશ ચાહે,
ઈચ્છા અહોનીશ છે ખરવ નિખરવની;
દીનનો ન દાદ સુણે સ્વાદ જાણી વાદ વદે,
યાદ ભૂલ્યો મોતની પથારીના પરવની. ૭

અમક અથવા યમકનું ઉદાહરણ.

વિચરી વિલાયતમાં લાયક વિલોક્યા લોક,
વિલોક્યાં વિશાળ રિદ્ધિવાળાં વળી ગામને;
મેળવ્યું વિશેષ જ્ઞાન મેળવ્યું વિશેષ માન,
મેળવ્યું વિશેષ દેશ હિતકારી કામને;
જાણીતો ન હતો પંથ જોઈને જાણીતો થયો,
જાણીતો થઈને કીધા જાણીતા તમામને;
મોટું એણે કીધું કામ માટે દેશે મોટું માન,
મોટા મોટા મહીપતિ મહીપતરામને.
સંભારી સંભારી ભારી ભારી શુભકારી કામ,
સંભારી સંભારી વૈ આભારી એના નામને;
વખાણી વખાણી હર્ષ આણી રાય રાણી સુદ્ધાં,
વદશે સુવાણી શાણી જાણી એની હામને;
પર ઉપકારી કર્મકારી કષ્ટ નષ્ટકારી,
કહી નરનારી ધારી ધારી જોશે ધામને;
મોટું એણે કીધું કામ માટે દેશે મોટું માન,
મોટા મોટા મહીપતિ મહીપતરામને.

વરણ સગાઈ અથવા અક્ષર સગાઈનું ઉદાહરણ.

છળ ભેદ છાની રીત છોને લોક છેતરીને,
છેડે બાંધ્યું છે તે પાપ છોડયું કેમ છૂટશે;
ફાવે તેમ ફંદ કરી ફોગટ તું ફૂલ્યો ફરે,

ફુટી તારો ફેલઘડો ફુટ દઈ ફૂટશે;
કહું કદી ક્રોડવાર કથન ન કાન ધરે,
કપટી કુટીલ સાથે કોણ માથું કૂટશે ;
ખરે ખરો ખેલ આ તો ખેલવુ ખાડાની ધારે,
ખણી મૂળ ખાય કાળ ખાતાં ખાતાં ખૂટશે. ૧૦

દોહરા.

અર્થ અલંકૃતિના અધિક, જાણો જૂદા ગ્રંથ ;
શીખી સારો સમજજો, પ્રસિદ્ધ તેનો પંથ. ૧૧
તુરત તોળવા તાળ તો, પઢ ગુરૂ લઘુનો પાઠ ;
તે સંકેતે સમજવા, ઓળખજે ગણ આઠ. ૧૨

લઘુગુરૂ વિચાર.

હ્રસ્વ ઈ, ઉ, ને અકાર સ્વર, લઘુ અક્ષર લેખાય ;
જોડાક્ષરથી જો પ્રથમ, થડકે તો ગુરૂ થાય. ૧૩
બાકી સ્વર બીજા બધા, ગુરૂસંજ્ઞાથિ ગણાય;
પણ જાણો લઘુ જો સુખે, લઘુ જેવો બોલાય. ૧૪
વળિ જે સ્વર વ્યંજન વિષે, તોપણ ગુરૂ લઘુ તેમ ;
ગુરૂની માત્રા બે ગણો, એકજ લઘુની એમ. ૧૫
ડ। ડ।।।।।।ડ ।।ડડ।।ડ।
વક્ર ચિન્હ ગુરૂ વરણનું, લઘુની લીટિ સમજાય ;
લંઘુ ગુરૂ લખિને નવ ગણો, ઉચ્ચાર *ઓળખાય. ૧૬

આઠ ગણ વિષે.

મયરસ તજભન આઠ ગણ, અક્ષર ત્રણ ત્રણ એક ;
કહું તેના આકાર તે, વાંચો રાખિ વિવેક. ૧૭
આદિ મધ્ય ને અંત્ય લઘુ, ય, ર, ત, નામ ગણ એહ ;
ભ, જ, સ, એમ ગુરૂ ભાળિયે, સઘળા ગુરૂ લઘુ મ, ન, તેહ. ૧૮

છપ્પા.

માતાજી તે મગણ, નગર તે નગણ પ્રમાણો ;

* " ઓ " લઘુ છે.

ભોજન તે ભણ ભગણ, જગાત જગણ ગણ જાણો;
શમતા તે ગણ સગણ, યશસ્વી યગણ ગણીજે ;
રામજી ગણો રગણ, તગણ તાતાર ભણીજે ;
એવી રીતે ગણ આઠના, અચળ જુદા આકાર છે;
વળિ લકાર સંગ્ના લઘુ ગણો, ગુરૂનું ચિન્હ ગકાર છે. ૧૯

અંકસંજ્ઞા. શિખરિણી છંદ.

શશી[1] ભૂમી એક ભુજ નયન બે યુગ્મજ ભણો ;
ત્રિ વન્હી[3] લોકો છે, ભુવન ગુણ તે તો ત્રણ ગણો ;
ચતુર્વેદો[4] મુક્તી, જુગ વરણ તે ચાર સજનો ;

---

૧ આપણી પૃથ્વીને ચંદ્ર ૧ છે માટે શશી, ઈંદુ, ચંદ્ર વગેરે ચંદ્રનું નામ બતાવે તેનો અર્થ એકની સંજ્ઞા સમજવી. તેમજ આપણી પૃથ્વીનો ગોળો એક છે માટે પૃથ્વીનું હરેક નામ બતાવે તેથી પણ એકની સંજ્ઞા સમજવી.

૨ હાથ અને આંખો બબે છે માટે હસ્ત, કર, વગેરે હાથનાં નામ ઉપરથી તથા આંખના હરેક નામ ઉપરથી બેની સંજ્ઞા સમજવી. અને યુગ્મ એવુ પણ સંસ્કૃતમાં બેનું નામ છે.

૩ અગ્નિ ત્રણ પ્રકારનો કહેવાયછે. આગ, વડવાનળ અથવા વીજળી, અને ખોરાક પચાવનાર જઠરાગ્નિ એ રીતે ત્રણ અગ્નિ છે માટે અગ્નિના હરેક નામ ઉપરથી ત્રણની સંજ્ઞા સમજવી. તેમજ સ્વર્ગ લોક, મૃત્યુ લોક અને પાતાળ લોક એ રીતે લોક ત્રણ છે. માટે લોક ભુવન ત્રણ જાણવાં. અને ત્રી એવું પણ સંસ્કૃતમાં ત્રણનું નામ છે. અને ગુણ ત્રણ છે, સત્વગુણ, રજોગુણ અને તમોગુણ.

૪ ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ, અને અથર્વવેદ એ રીતે વેદ ચાર છે, માટે વેદ અથવા શ્રુતિ કહ્યાથી ચાર સમજવા. મુક્તિ—મોક્ષ ચાર પ્રકારનો છે. સાયુજ્ય મુક્તિ એટલે જેમ પાણીમાં પાણી મળી જાય, તેમ પરમેશ્વરમાં મળી જવું તે. બીજી સામીપ્ય મુક્તિ એટલે પરમેશ્વરની હજુરમાં રહેવું તે. ત્રીજી સલોક્ય મુક્તિ એટલે પરમેશ્વરના ધામમાં રહેવું તે. ચોથી સારૂપ્ય મુક્તિ એટલે પરમેશ્વરના જેવું રૂપ થવું તે. કૃતયુગ, ત્રેતાયુગ, દ્વાપર અને કળિયુગ એ રીતે યુગ ચાર છે. બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શુદ્ર એ રીતે વર્ણ ચાર છે.

શેરો ભૂતો પાંચે, ખટ ચંકર શાસ્ત્રો દરશનો. ૨૭

ભુજંગી છંદ.

મુની સપ્ત સાતે વસૂ અષ્ટ આઠે,
નવે ખંડે ભકતી દશે દીશે પાઠે;
કહો રૂદ્ર એકાદશે ભાનુ બારે,

---

૧ કામદેવના બાણ પાચ છે. માટે, બાણ-શર-તીર ઇત્યાદિ નામ ઉપરથી પાંચ-ની સંજ્ઞા સમજવી. તે પાચ બાણના નામ ૧ કમળ, ૨ અશોક આસોપાલવ, ૩ આંબાનો મોર, ૪ મોગરો ૫ ઘેરા આસમાની રંગનું કમળ. પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ અને આકાશ એ પાચ ભુત કહેવાયછે. માટે ભૂત કહેતા પાંચની સંજ્ઞા સમજવી.

૨ શરીરમા માંસનાં ચક્ર છ ઠેકાણે છે. (૧) પૂઠે. (૨) નાભિએ. (૩) છાતીએ. (૪) કંઠે (૫) બે ભમરો વચ્ચે. (૬) તાળવે. માટે ચક્ર કહેવાથી છની સજ્ઞા સમજવી. શાસ્ત્ર છ છે. (૧) ગૌતમ કૃતન્યાય. (૨) કણાદ કૃતન્યાય. (૩) પૂર્વ મિમાંસા. (૪) વેદાંત શાસ્ત્ર. (૫) સાંખ્ય શાસ્ત્ર. (૬) યોગ શાસ્ત્ર. માટે શાસ્ત્ર કહે ત્યાં છની સંજ્ઞા સમજવી. દર્શન એટલે ધર્મના મોટા પંથ છ છે તેમાં કેટલાએક તો છ શાસ્ત્રના છ મત જુદા છે તેનેજ ખટ દર્શન કહેછે. અને કેટલાએક નીચે પ્રમાણે ગણેછે. જોગી-જંગમ ફકીર-સંન્યાસી-જૈન અને બ્રાહ્મણ એ છ. ખાવાના રસ ખાટો, ખારો, કડવો, મીઠો, તીખો, અને તુરો એવા છ છે માટે રસ કહેતાં પણ છ સમજવા.

૩ મુખ્ય મુનિ એટલે ૠષિ સાત છે. (૧) ગૌતમ. (૨) વિશ્વામિત્ર. (૩) ભારદ્વાજ. (૪) વશિષ્ટ. (૫) કશ્યપ. (૬) અત્રિ. (૭) જમદગ્નિ. માટે ૠષિ અથવા મુનિ કહેવાથી સાત સમજવા. અને સપ્ત એવું પણ સંસ્કૃતમાં સાતનું નામ છે.

૪ વસુ એ નામના આઠ દેવ છે, માટે વસુ કહેવાથી આઠની સંજ્ઞા સમજવી. અને અષ્ટ એવું સંસ્કૃતમાં આઠનું નામ છે.

૫ જાંબુદ્વીપના નવખંડ છે તેનાં નામ (૧) ઇલાવૃત. (૨) કેતુમાળ. (૩) હિરણ્ય. (૪) કુરૂ. (૫) રમ્ય. (૬) ભદ્રાશ્વ. (૭) ભરત. (૮) કિન્નર. (૯) હરિવર્ષ માટે ખંડ કહેતાં નવ સમજવા. ભકિત નવ પ્રકારની છે. તેની વિગત:—

૧ ગુણ સાંભળવા. ૨ ગુણ કહેવા. ૩ સ્મરણ કરવું. ૪ પગ ચાંપવા. ૫ પૂજા કરવી. ૬ નમસ્કાર કરવો. ૭ દાસપણું કરવું. ૮ મિત્રતા કરવી. ૯ પોતાનો આત્મા અર્પણ કરવો. માટે ભકિત કહેતાં નવ સમજવા.

૬ દિશાઓ દશ છે. ૪ દિશાઓ ૪ ઉપદિશાઓ—ખૂણા અને આકાશ તથા પાતાળ માટે દિશા કહે ત્યા દશની સજ્ઞા સમજવી.

૭ રૂદ્ર કહેતાં શિવ ૧૧ છે.

૮ સૂર્ય બાર છે. ગુણભેદે કરીને પ્રત્યેક મહિનાના સૂર્યનું નામ જુદું છે.

પછી યક્ષ છે રત્ન ચૌદે વિચારે. ૨૧
તિથી તે પછી સોળ શૃંગાર જાણો,
પછી અંકની તો ગતી વામ આણો;
મુની ભૂમિ સપ્તાદશે જેમ માનો;
અઢારે પુરાણો કહ્યાથી પિછાનો. ૨૨

દોહરા.

છે એ વિધિના છંદ તે, ભણવા જે મન મેળ;
વરણ મેળમાં વરણ ગણ, માત્રા માત્રા મેળ. ૨૩
ચતુર્થાંશ તે ચરણ પદ, જતિ પદમાં વિશ્રામ;
મત્તા મત્ત કળા કળો, તે માત્રાનાં નામ. ૨૪

---

૧ યક્ષ શિવના ચાકર કુબેર ભંડારી વગેરે તેર છે માટે યક્ષ કહેવાથી ૧૩ સમ
૨ સમુદ્રમાંથી નીકળેલા રત્ન ચૌદ છે તેની વિગત જે (૧) લક્ષ્મી. (૨) કૌ ભમણિ. (૩) પારિજાતક નામના ફૂલનું ઝાડ. (૪) એક જાતનો દારૂ. (૫) ધ તરી વૈદ. (૬) ચંદ્રમા. (૭) કામદુધા ગાય. (૮) ઇંદ્રનો ઘોડો. (૯) અપ્ (૧૦) સૂર્યના ઘોડો. (૧૧) અમૃત. (૧૨) સારંગ નામનું ધનુષ્ય. (૧૩) શ (૧૪) હળાહળ વિષ. માટે રત્ન કહેવાથી ૧૪ ની સંજ્ઞા સમજવી.

૩ તિથિ કહેતાં ૧૫ સમજવા.

૪ શૃંગાર સોળ પ્રકારના છે. તેની વિગત જે (૧) પીઠી ચોળીને નહાવું. (સાફ લૂગડાં. (૩) પગે હાથે અળતો અથવા મેંદી લગાડેછે તે. (૪) ચોટલો ગં વો (૫) ચંદન કસ્તૂરી વિગેરેનું લેપન. (૬) ઘરેણા પહેરવાં. (૭) મુખવાસ. (સ્નેહ અથવા સારો રાગ ગાતાં આવડે. (૯) આંખનું કાજળ. (૧૦) વાંકી ન જોવું. (૧૧) મધુર ભાષણ. (૧૨) મંદ હસવું. (૧૩) ચિત્તને વિષે ચતુરાઇ. (૧ ચાલવાની છટા. (૧૫) પતિવ્રતાપણું. (૧૬) ક્રીડા કરવી. એ રીતે સોળ શૃં રસિકપ્રિયામાં લખ્યાછે.

૫ એકમ કરતાં વધારેની સંખ્યાને સમજવાની રીત એ છે કે સંજ્ઞિક સંખ્યા ક તામાં આવી હોય તેને ડાબી તરફ ગણવી. જેમ, ‘ મુનિ ’ ‘ ભૂમિ ’ હોય તો ૧૭ થ

૬ પુરાણ કહેતાં ૧૮ કેમકે પુરાણ અઢાર છે. તેની વિગતઃ--
૧ બ્રહ્મ પુરાણ. ૨ પદ્મ પુરાણ. ૩ વિષ્ણુ પુરાણ. ૪ શિવ પુરાણ. ૫ લિંગ પુરા ૬ ગરૂડ પુરાણ. ૭ નારદીય પુરાણ. ૮ ભાગવત પુરાણ. ૯ અગ્નિ પુરાણ. ૧૦ સ્ પુરાણ. ૧૧ ભવિષ્ય પુરાણ. ૧૨ બ્રહ્મવૈવર્ત પુરાણ. ૧૩ માર્કંડેય પુરાણ. ૧૪ વા પુરાણ. ૧૫ વારાહ પુરાણ. ૧૬ મત્સ્ય પુરાણ. ૧૭ કૂર્મ પુરાણ. ૧૮ બ્રહ્માંડ પુરા
૭ મત્તા, મત્ત, કળા, ને કળો એ ચાર માત્રાનાં નામ છે.

સમપદ ચારે સમપદો, અર્ધ અર્ધ સમ તેહ ;
વચ્ચે ધરે તે વિષમપદ, ત્રણ છે છંદ તરેહ. ૨૫
વરણ મેળ તો વરણ ગણિ, રચતાં રહે ન વહેમ ;
મન ધરિ માત્રા મેળમાં, તાળ ધરો કહુ તેમ. ૨૬
તાળનિ કળ ને પાછલી, મળે ન તૂટે તાળ ;
આવિ મળે જો આગલી, તાળ તુટે તતકાળ. ૨૭
તાળ લગારક તૂટતાં, ગણે ન ગુણિજન દોષ ;
લાગે કવિતા લંગડી, તો શુણિ નહિ સંતોષ. ૨૮

પ્રકરણ ૨ જું.

માત્રામેળ છંદ.

૧. ગમક છંદ. માત્રા ૫. તાળ ૧.

કળ બાણ, પદ જાણ, તે ગમક, પદ અમક. ૧
ત્રીજ જ, કળ બીજ જ, ત્યાં તાળ, સંભાળ. ૨
લઘુ અંત, ગુણવંત, ગજ છંદ, તજ ફંદ. ૩

ઉપદેશ વિષે

તજ રાગ, સુખધામ, દુખ જાગ, સુખ થાગ. ૪
શુભ વાત, સુણ ભ્રાત, ધર હામ, કર કામ. ૫
વિશ્રામ, આ ઠામ, નથિ આગળ, છે નગળ. ૬
દિન એક, દુખ છેક, પડશે જ, નડશે જ. ૭
તજ પાપ, કર જાપ, કર ભક્તિ, છે શક્તિ. ૮

૧ સમપદ છંદમાં બે પદને છેડે પ્રાસ મળતા આવે, અને અર્ધ સમપદમાં એટલે દોહરા વગેરેમાં અર્ધ ભાગે અને અંતે બે ઠેકાણે પ્રાસ મળે, પણ સોરઠામાં વચ્ચેજ બે ઠેકાણે પ્રાસ મળે છે. વિષમ પદમાં પણ અર્ધ સમની પેઠે પ્રાસ મળે.

૨ જેટલામી માત્રા ઉપર તાળ કહ્યો હોય તે માત્રા અને તે પાછળની માત્રા મળીને ગુરૂ થાય તો તાળ તૂટે નહિ. જેમકે પાંચમી માત્રા ઉપર તાળ કહ્યો હોય તો પાંચમીને છઠ્ઠી મળીને ગુરૂ થાય તો તાળ તૂટે નહિ, પણ પાંચમી માત્રાની આગાઉની માત્રા એટલે પાંચમીને ચોથી મળીને ગુરૂ થાય તો તાળ તૂટે.

જ્યાં મરિશ, શું કરિશ, કયમ તરિશ, દિલ ડરિશ. ૯
જઈ નરક, થઈ ગરક, વળિ રહિશ, ક્યાં કહિશ. ૧૦
કર આજ, શુભ કાજ, ઊગરિશ, ભવ તરિશ. ૧૧
ઉર ધાર, આ વાર, કહે સત્ય, દલપત્ત. ૧૨

૨. વામછંદ. માત્રા ૬. તાળ ૨.

છકળ કરણ, ચરણ ચરણ, સરસ નામ, છંદ વામ. ૧૩
એક ચાર, જ્યાં ઉચ્ચાર, ત્યાંથિ તાળ, તું ન ટાળ. ૧૪
ત્રણ છ ઠાર, ગુરૂ ન ધાર, એ વિચ્ચાર, ઉર ઉતાર. ૧૫
વળિ વિચ્ચાર, કર ગમાર, રંક રાય, કાળ ખાય. ૧૬
તું કુપાત્ર, કોણ માત્ર, ગર્વ છોડ, વિનય જોડ. ૧૭
ન કર ક્રોધ, તજ વિરોધ, અકળદેવ, એક સેવ. ૧૮
અવર જૂઠ, છોડ મૂઠ, સત્ય વાત, સમજ ભ્રાત. ૧૯

૩. કંતાછંદ. માત્રા ૭. તાળ ૨.

મુનિ કળવંત, ગુરૂલઘુ અંત, કંતાછંદ, છે સુખકંદ. ૨૦
પૃથ્વી પાંચ, જ્યાં કળ વાંચ, ત્યાં ધર તાળ, ભણિ સંભાળ. ૨૧
શુણરે મૂઢ, શિક્ષા ગૂઢ, દિલમાં દ્વેષ, લઈશ ન લેશ. ૨૨
સગા સમાન, સઉને માન, દયા અપાર, દિલમાં ધાર. ૨૩
વારંવાર, કર ઉપકાર, પરહર પાપ, થા શુધ આપ. ૨૪
દિલથી દેવ, તો તતએવ, તજશે રીશ, શ્રીજગદીશ. ૨૫

૪. મધુભાર છંદ. માત્રા ૮. તાળ ૨.

કળ આઠ આણ, મધુભાર જાણ, ગુ લ અંત હોય, સંશય ન કોય. ૨૬
ત્રીજી છઠીજ, માત્રા રહીજ, ત્યાં તાળ દીજ, લઘુ પંચમીજ. ૨૭
સાંભળ સુજાણ, આળસ ન આણ, ઉદ્યમ વિશેષ, આદર હમેશ. ૨૮
ટળશેજ દુઃખ, મળશેજ સૂખ, ફળશે ઉદ્યોગ, બળશે કુરોગ. ૨૯

૫. દીપકછંદ. માત્રા ૧૦. તાળ ૨.

દશ માત્રિકા દેખ, ગુ લ અંત ગણિ લેખ,
દીપક નકી નામ, છે છંદ સુખ ધામ. ૩૦

ત્રીજી અને આઠ, ત્યાં તાળનો ઠાઠ ;
પણ પાંચમી માત્ર, તે લઘુ તણું પાત્ર. ૩૧
જો હિંદુનો દેશ, બહુ સર્વથી બેશ ;
છે ભલભલા ભાગ, બળવતનો બાગ. ૩૨
ઉપમા ઘટે એહ, દિલ ન કર સંદેહ ;
જળ સિંચિયે જોય, ફળ ફૂલ બહુ હોય. ૩૩
પણ પદમણી કોય, વંડળ વરી હોય ;
પ્રસવે ન સંતાન, છે એજ અનુમાન. ૩૪
નિર ઉદ્યમી નાથ, પડિ પૃથ્વિ તે હાથ ;
અતિ મેઘ અનુકૂળ, પણ ધૂળની ધૂળ. ૩૫

૬. આભીરછંદ. માત્રા ૧૧. તાળ ૩.

પદ માત્રા અગ્યાર, આભીર છંદ વિચાર ;
છેવટ ગુ લ સંભાળ, ભૂશર ભકતી તાળ. ૩૬
ઉદ્યમ દિશે અનેક, અતિ ઉત્તમ તો એક ;
ખેતી સૌને માથ, પડિ પશુ જનને હાથ. ૩૭
વિદ્યા વિના સદાય, નર શ્રમ નિષ્ફળ જાય ;
રે, લાવો આ વાર, વિલાયતી હથિઆર. ૩૮
વાવો કરી વિચાર, પાકે જેમ અપાર ;
જેથી જીવે ગામ, ક્યાં મૂરખનું કામ. ૩૯
વડી અકલની વાત, ખેતી છે પ્રખ્યાત ;
વાંચો પુસ્તક માંહિ, વળતી બોલો આંહિ. ૪૦

૭. તુરગછંદ. માત્રા ૧૨. તાળ ૩.

જુગ જુગ જુગ કળ ધરિયે, જગણ ન જતિમાં કરિયે ;
પ્રતિ જતિ પ્રથમજ તાળે, તે વૃત તુરગ રૂપાળે. ૪૧
ઉદ્યમને આ ટાણે, જન મન સ્વારથ જાણે ;
અઘ છે અધિકું એમાં, તત્વ કશું નથિ તેમાં. ૪૨
વાતો એવી વાળા, નર મેં બહુજ નિહાળ્યા ;
અંતર અધિક ઉદાસી, કામ કરે ન તપાસી. ૪૩
જાણે પાપ કરૂંછું, પ્રભુનો ચોર ઠરૂંછું ;
ભવમાં પેટજ ભરવા, કર લીધી કૃષિ કરવા. ૪૪

નહિતો તજિ આ આળા, માંડત કરમાં માળા ;
એવો વેમ નઠારો, ન થયો તેથિ સુધારો. ૪૫

૮. જળતરણછંદ. માત્રા ૧૩. તાળ ૩.

તેર માત્રાનું પદ બંધ, જાણજો જળતરણ છંદ ; ૪૬
પાંચ પાંચેજ વિશ્રામ, ગુરૂ લઘુ અંતને ઠામ.
એક ખટ ૯દ્ર ત્યાં તાળ, જતિથકી જગણ તો ટાળ ;
છે ઘણો સરસ તે છંદ, ઉચરતાં થાય આનંદ. ૪૭
એવું તો આદરો કામ, રીઝશે જે થકી રામ ;
અધિક ઉપજાવિયે અન્ન, જેથિ જીવે ઘણા જન. ૪૮
થાન ઉપજાવિયે થોક, લાભ બહુ લે બધા લોક ;
કોટિ કલ્યાણનું કામ, ઉર વિષે સમજવું આમ. ૪૯
એકલો સ્વાર્થ નહિ એહ, તત્વ છે ધર્મ પણ તેહ ;
આદરે જે ન ઉદ્યોગ, જાણજો નરકના જોગ. ૫૦
પ્રૌઢ એણે કર્યું પાપ, શિર ધરે દેવનો શાપ ;
ઉદ્યમે થાય ઉપકાર, ઉદ્યમી જગત આધાર. ૫૧

૯. હાકળીછંદ. માત્રા ૧૪. તાળ ૪.

જુગ જુગ જુગ કળ ગુરૂ અંતે, હાકળિછંદ કહ્યો સંતે ;
પ્રથમ પછી ચારે ચારે, તાળ ધરે, ન જગણ ધારે. ૫૨
નારી ગુણકા જ્યાં નાચે, રૂડા નર નહિ ત્યાં રાચે ;
એવિ સભાથિ રહો અળગા, વિદ્વત થઈ ન રહો વળગ્યા. ૫૩
જૂથ મળે ત્યાં જે નરનાં, તે નર તેનિ બરાબરના ;
ગુણકામાં ગુણ દુષ્ટ રહે, તનનનતા યે તાન લહે. ૫૪
થનગન થનગન નાચ કરે, ધીરજ ને ધન ધર્મ હરે ;
જો ભાવે ભગવાન ભજો, તો તે સોબત સદ્ય તજો. ૫૫

૧૦. ગજળછંદ. માત્રા ૧૪. તાળ ૪.

લોક કળા જગણ મત ચાર, ગુરૂલઘુ અંત ગજળ વિચાર ;
ભૂશર આઠમી કળ બાર, તે પર તાળ તો નિરધાર. ૫૬
જે નર હોય ચતુર સુજાણ, એ ન કરેજ આપ વખાણ;
આપ વખાણ જો ઉચરાય, સ્નેહ વિનાશ શોભા જાય. ૫૭

જો વરસાદ વરસ્યો હોય, વાટજનાર કહેશે કોય ;
સૂરજ ઊગશે આકાશ, કેમ રહેજ ગુપ્ત પ્રકાશ. ૫૮
વિશ્વ વિષેજ સાચી વાત, પ્રગટ થતાં થશે પ્રખ્યાત ;
જો મત આ બરાબર જાણ, તો તજ આપ આપ વખાણ. ૫૯

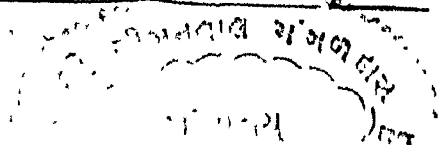
૧૧. ઉધોરછંદ. માત્રા ૧૪. તાળ ૬.

માત્રા ચૌદનું પદમાન, ગુલ અંતે ઉધોર પ્રમાન ;
તાળે એક ત્રણ શર આઠ, દશ દ્વાદશ ઊપર પણ પાઠ. ૬૦

મનને શીખામણ વિષે.

મન તું મૂર્ખ ચાળા મેલ, ખટપટ ખેલમાં શિદ ખેલ ;
ધર તું ધરણિધરનું ધ્યાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૧
ઘડવા મેલ અઘટિત ઘાટ, વિચર સૈદેવ સારી વાટ ;
ગુણ ગોવિંદના કર ગાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૨
ભટક્યો ભવ વિષે બહુ ભાત, લંપટ ખાવ્રિ તેં ઘણિ લાત ;
ફરિને કરિશ નહિ તોફાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૩
લાખો તેં કિધા અભિલાખ, રહિ તુજ હાથમાં તો રાખ ;
કહું તે કથન ધરને કાન, મન તું મારિ શિક્ષામાન. ૬૪
સજ તું સૃષ્ટિપતિથી સ્નેહ, તજ તું તર્ક જુલમી જેહ ;
ભજ તું ભાવથી ભગવાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૫
અગણિત કર ભલે ઊપાય, ધાર્યું ધરણિધરનુ થાય ;
ગુણિયલ થઇ સમજ શુભગ્નાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૬
વીત્યાં વર્ષલેખિ વિચાર, વિતતાં કાંઇ ન લાગી વાર ;
અવસર આવશે અવસાન, મન તુ મારિ શિક્ષા માન. ૬૭
ભ્રમણામાં ભમ્યો ભરપૂર, આશા અધિક આણી ઊર ;
ન સર્યો અર્થ વ્યર્થ નિદાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૮
કદિ તેં મેળવ્યું ધન ક્રોડ, જીત્યો જગત શેઠનિ જોડ ;
સાચું અંત તો સમશાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૬૯
લીધો લેશ તે નહિ લાભ, દુખના ઊગિયા શિર દાભ ;
જો તુજને થયું બહુ જ્ઞાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૭૦
હજિ તો બાજિ છે તુજ હાથ, સમજી શોધ સારો સાથ ;

૧ મુર્શિદાબાદમા છે.

ત્રીકમ સાથ જોડી તાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૭૧
મેલી માન મટ ઉનમત્ત, દીક્ષા દે ભલી દલપત્ત ;
પ્રીતે કર હરીરસ પાન, મન તું મારિ શિક્ષા માન. ૭૨

૧૨. જેકરીછંદ. માત્રા ૧૫. તાળ ૪.

પ્રતિપદ માત્રા પંદર ધરી, જુગતે છંદ કરો જેકરી ;
તાળ પ્રથમ શ્રુતિ શ્રુતિયે ધરો, અંતે લઘુ ગુરૂ અક્ષર કરો. ૭૩

૧૩. ચોપાઇ. માત્રા ૧૫. તાળ ૪.

જેકરીછંદ બરાબર જોય, અંતે ગુરૂ લઘુ અક્ષર હોય ;
તે તો છંદ તણું આ ઠામ, ચતુર કહે ચોપાઈ નામ. ૭૪

૧૪. ચરણાકુળ છંદ. માત્રા ૧૬. તાળ ૪.

ચરણ ચરણમાં માત્રા સોળે, તાળ ધરો ચોપાઈ તોલે ;
છે ગુરૂ બે જો છેવટ ઠામે, છંદ નકી ચરણાકુળ નામે. ૭૫

૧૫. અલકછંદ. માત્રા ૧૬. તાળ ૪.

ચરણાકુળ સમપદ પરિપૂરણ, છંદ અલક ચિત દુખહર ચૂરણ ;
પ્રતિપદ અંતે બે લઘુ અક્ષર, નહિ સમજે જન જેહ નિરક્ષર. ૭૬
ચોપાઈ, જેકરિ ને ચરણાકુળ, અલકસહિત એ ચારેને મૂળ ;
વૃત ચોપાઈ લખે સાધારણ, તાળ બરાબર છે તે કારણ. ૭૭
જે અભિમાન ધરે અતિઅંતર, તે નર નિંદિત થાય નિરંતર ;
વિનય સહિત ઉચરે સુખવાયક, તે સનમાન લહે સુખદાયક. ૭૮
નમે ઘડો પામે જળ નિર્મળ, જો ન નમે તો તે ન લહે જળ ;
એમ વિચાર અપાર કરો ઉર, મિત્ર રહો અભિમાન થકી દુર. ૭૯

૧૬. પદ્ધરીછંદ. માત્રા ૧૬. તાળ ૪.

પ્રતિચરણ સોળ માત્રા પ્રમાણ, તે ચરણ અંત તો જગણ આણ ;
ત્રણ પર અગ્યાર રહેજ તાળ, પદ્ધરીછંદનો એજ ઢાળ. ૮૦
ભજ ભાવ રાખિ ભગવાન નામ, સૌ થાય સુધ તો સફળ કામ ;
દિલ શુદ્ધ રાખિ જે થાય દાસ, પ્રભુ દૂર છે ન છે સર્વ પાસ. ૮૧
તું જાણ સર્વને મિત્ર જાણ, પરાણ પ્રકાશથી પ્રેમ આણ ;
મિત્રપિ તોડજે વૈરભાવ, તજ દ્વેષ કલેશકારી બનાવ. ૮૨

૧૭. પ્લવંગમછંદ. માત્રા ૨૧. તાળ ૫.

માત્રા પ્રતિપદ એક, અને વિશ આણિયે ;
એકાદશ દશ ઉપર, જરૂર જતિ જાણિયે ;
એક ઉપર પછી ચતુર, ચતુર પર તાળ છે ;
આદિ ગુરૂ ગુરૂ અંત, પ્લવંગમ ચાલ છે. ૮૩
છત્રે થાતી છાંય, છડીધર છાજતા ;
હાથી હોદામાંય, રસીક બિરાજતા ;
આયુષ રિદ્ધિ અનેક, ભરેલી ભાગ્યમાં ;
એ સૂતા દિન એક, ઉછળતી આગ્યમાં. ૮૪
ભોગવતા ઉપભોગ, મહા સુખ માણતા ;
જોતાં જોગ્ય અજોગ્ય, જરી નહિ જાણતા ;
કીધા દામ કરોડ, ખજાને ખાણમાં;
સૂતા તાણી સોડ, મસીદ મશાણમાં. ૮૫
ઇંદ્રપુરી અનુસાર, નગરિયો નોખમાં ;
કોટીધ્વજ સાહુકાર, ગરજતા ગોખમાં ;
સુંદરિયો ગુણસાર, મહા ગુણ મરદમાં ;
કો જાણે કઈંહાર, ગઈ મળિ ગરદમાં. ૮૬
માટે મારા મિત્ર, વિચારો વાતરે ;
પાપી મટો પવિત્ર, ભલા થઈ ભ્રાતરે ;
જીવનનું ફળ જાણિ, ભજો ભગવાનરે ;
અંતરપ્રીતી આણિ, ધરો નિત્ય ધ્યાનરે. ૮૭

૧૮. મહીદીપછંદ. માત્રા ૨૨. તાળ ૪.

બાવિશ કળ સકળ અંત, જુગલ દીર્ઘ દીજે ;
જતિ નવેત્રિ જાણિ છંદ, મહીદીપ કીજે ;
પ્રથમ ઉપર ખટ ખટપર, તાળ સરસ તેમાં ;
શુણતાં પદ સરસ દિસે, જુક્તિ સરસ જેમાં. ૮૮
શ્યામ ચરણ સ્મરણ, મિત્ર સરસ રીત સાચી ;
તેવિના ત્રિલોક મધ્ય, ક્રોડ વાત કાચી ;
હસ્ત ચરણ કરણ નાક, તે કૃપાળ કીધું ;
નેત્ર વદન દંત આપિ, જ્ઞાન દાન દીધું. ૮૯

ખાન પાન ચીજ ખૂબ, એજ આજ આપે ;
ભૂખ તરશ ઠંડ તાપ, કષ્ટ સર્વ કાપે ;
તે તને ઘડીક એક, એક યાદ આણે ;
તું અભાગિ દુષ્ટ, ઈષ્ટદેવને ન જાણે. ૯૦
જો વિચારિ જીવ જન્મ, પામિને શું પામ્યો ;
ભક્તિની ન જુક્તિ જાણી, પાપ કાંપ જામ્યો ;
છે હજી ઉપાય થાય, તો ઘણુંજ સારૂં ;
જે ઘડીક જાય ઓછું, થાય આયુ તારૂં. ૯૧

૧૯. હીરછંદ. માત્રા ૨૩. તાળ ૮.

ત્રેવિશ કળ, લાવિ સકળ, મિત્ર પ્રબળ, પ્રેમથી ;
આદિ ઉપર, ત્રણત્રણ પર, તાળ તું ધર, નેમથી ;
શાસ્ત્ર અંત, શાસ્ત્ર અંત, વિરતિવંત, તોય તે ;
આદિ દીર્ઘ, અંત રગણ, હીરછંદ હોય તે. ૯૨
વિશ્વપાળ, ધીવિશાળ, છો દયાળ, દેવરે ;
શોક હારિ, સૌથિ સારિ, છે તમારી ટેવરે ;
જ્ઞાન અર્ક, અઘહરક, દુઃખનરક ખાણિનાં ;
આપ ચરણ, તાપ ઠરણ, પાપહરણ પ્રાણિનાં. ૯૩
શુદ્ધ જ્ઞાનનો નિધાન, તું સમાન તુંજ છે ;
જે ઉદેજ સર્વ એજ, તૂજ તેજ પુંજ છે ;
હું અજાણ શા પ્રમાણ, લઉં વખાણ વાણિનાં ;
આપ ચરણ તાપ ઠરણ, પાપહરણ પ્રાણિનાં. ૯૪
જાણિ દાસ, તોડિ ત્રાસ, રાખ પાસ રીઝિને ;
સાંજપ્રાત તો ન તાત, બોલુ વાત બીજિને ;
થા સહાય કષ્ટ જાય, રંકરાય રાણિનાં ;
આપ ચરણ તાપ ઠરણ, પાપહરણ પ્રાણિનાં. ૯૫

૨૦. કાવ્યછંદ અથવા રોળાછંદ. માત્રા ૨૪. તાળ ૬.

અર્દ્ધ ચરણ અગિયાર, તથા પછિ તેર કળાનું ;
પ્રથમ પછી પ્રતિચાર, કળાપર તાળ ભલાનું ;
જગણ ન હોય જરૂર, તમામ તપાસો તાળો ;
કાવ્યછંદ કરિ૭ર, તિમિર અણસમજણ ટાળો. ૯૬

જન્મ મરણ દુખહરણ, ચરણ શ્રીહરિનાં સેવો ;
એ પ્રભુ અભરાભરણ, તરણ તારણ છે તેવો ;
કષ્ટહરણ સુખકરણ, ધરણ ધરણી ધીમંતો ;
સુખનિધિ અશરણશરણ, વરણ ઉજ્વળ ગુણવંતો. ૯૭

૨૧. હરિગીતછંદ. માત્રા ૨૮. તાળ ૮.

કળ સકળ અઠ્ઠાવીશમાં, ધર રગણ[1] છેવટ રીત છે ;
શણગાર રવિએ વિરતિતો, મનહરણ તે હરિગીત છે ;
ત્રીજી ઉપર પછિ ત્રણ ચતુરપર, એમ આઠ તાળ છે ;
તે તાળમાં જો જગણ તો, ન કહીશ છંદ રસાળ છે ; ૯૮
તજરે તુ કપટી કપટ ઝટ, વળિ લપટ થા શુભ લક્ષમાં ;
દિન ચાર પછી બેશિશ ચપટ, જઈ પાપકેરા પક્ષમાં ;
નમિ હાથ જોડી નાથને, શુભ સાથમાં સંચર સદા ;
બ્રહ્માંડ નાવે બાથમાં, કરવી ન તૃષ્ણા તે કદા ; ૯૯
શુણિ શ્રવણ ધારી, શીખ સારી, લાભકારી લેખજે ;
તો અંત તારી મોક્ષબારી, દુઃખહારિ દેખજે ;
તજિ જૂઠ જારી, પુરૂષ નારી, ચિત્ત વિચારી ચાલજે ;
ભય ભવ ભારી થાય વારી, હીતકારી હાલજે. ૧૦૦

૨૨. ચોપાયાછંદ. માત્રા ૨૮. તાળ ૭.

પ્રથમ ચરણમાં સોળ કળા કરિ, ઉપર બારે આણો ;
તાળ પ્રથમ પછિ શ્રુતિ શ્રુતિ ઉપર, જો ચોપાયા જાણો ;
અંતે તો ગુરૂ અક્ષર આણી, ચરણ રચો શુભ ચારે ;
બે ચરણે પણ કોઇ બોલેછે, હશે શુણેલ હજારે. ૧૦૧
પાડોશણને આટો આપો, ઘરનાં ચાટે ઘંટી ;
છોકરડાં તો છાશ પિયેને, બાવો માગે બંટી .
સ્વારથિયા છે એવા સગળા, જીવતણી નહિ જાણે ;
પર્વત જેવી પરની પીડા, અંતરમાં નહિ આણે. ૧૦૨

૨૩. અરહટાછંદ. માત્રા ૨૯. તાળ ૭.

માત્રા દશ આઠે, ધરજતિ પાઠે, ઉપર કળા અગિયાર ;

1 છેક ' રગણ ' ને બદલે નગણ લઘુ આણી એક ગુરૂ કરે તોપણ ચાલે.

મરહઠ્ઠા નામે, કવિતા કામે, છંદ બનાવો સાર;
છે ગુરૂ લઘુ છેલો, એમજ મેલો, એલો લાવી ખાંત;
તજિ બે ચરચારે, તાળજ ધારે, ત્યારે થાય નિરાંત. ૧૦૩
કૂવો કે ખડિયો, જેને જડિયો, ભારે તેનાં ભાગ્ય;
તે વર્ષ સુગાળે, કે દુષ્કાળે, ભાળે નહિ દુર્ભાગ્ય;
કાગળ કૂવેતર, ખાસું ખેતર, તેતર તીડ નખાય;
લેખણ હળ હાંકે, પૂરણ પાકે, થાકે ખાતાં ખાય. ૧૦૪

૨૪. રૂચિરાછંદ. માત્રા ૩૦. તાળ ૮.

ચરણ ચરણમાં ત્રીશ માત્રા, અંતે તો ગુરૂ એક કરો;
આઠ આઠ પઢતાં પાઠે, વળિ થોડો વિશ્રામ ધરો;
એક ઉપર પછિ ચારે, ચારે, તાળ સરસ લાવો તેમાં;
રૂચિરા નામે છંદ રૂપાળો, અલ્પ નથી સંશય એમાં. ૧૦૫
બાળાપણમાં, બૂઢાપણમાં, ડાપણમાં દંડેલ થયો;
પરઉપકારી કામ ન કીધું, જોતાં જોતાં જન્મ ગયો;
સજ્જનનો તેં સંગ ન કીધો, રોઝ રખડતો રોજ રહ્યો;
અંધો થઇને ધંધે ધાયો, વેઠ ઉપાડી ભાર વહ્યો. ૧૦૬

૨૫. સવૈયાછંદ. માત્રા ૩૧—૩૨. તાળ ૮.

સજ્જન કવિ જો કરો સવૈયા, હૈયામાં ધરિ હેત અનંત;
માત્રા એકત્રીશ ચરણમાં, સોળે તો વિશ્રામ વસંત;
બત્રીશા પણ બીજિ તરેના, રૂચિરા તુલ્યે તાળ રહંત;
એકત્રીશે અંતે ગુરૂ લઘુ, બત્રીશામાં બે ગુરૂ અંત. ૧૦૭
તેજ ભણ્યો નર તેજ ગણ્યો જે, સદ્‌ગુણ શીખિ તજે નોકાન
ભણતર ગણતર પાર ગયો પણ, જો ન થયો નર જે ગુણવાન;
મૂરખ જેવો મૂરખ તે, સમજો ન કદી સુધરેલ સમાન;
પોપટ વેણ વિચિત્ર પઢે પણ, દે નહિ માનવિ કન્યાદાન. ૧૦૮

સવૈયા બત્રીશાનું ઉદાહરણ.

જો સંસાર સુખે સુધરે તો, જોગિ બની જાચે કુણ બાબૂ;
તિર્થ પિતા માતા તજિ કોણ, ચડે ગિરનાર સિદ્ધાચળ આબૂ;
જો મન શુદ્ધ; પઢો ન પઢો પછિ, વેદપુરાણ કુરાન કિતાબૂ;

પાણિ થકી જો શુદ્ધ થયું પટ, શામાટે ધરિયે લઈ સાબૂ. ૧૦૯

૨૬. લીલાવતીછંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

માત્રા બત્રીશે ચરણ ચરણમાં, અંતે તો ગુરુ બે આણો ;
લીલાવતિ નામે છંદ બનાવો, જતિ દશ આઠ ઉપર જાણો ;
ત્રિજિ કળપર તાળ પછી શ્રુતિ શ્રુતિપર, તેજ રિતે સ્વરગતિ તાણો;
આ લોકવિષે પરલોક વિષે,પ્રભુપદ ભજિપૂરણ સુખ માણો. ૧૧૦
મિથ્યા અભિમાની માનવિને મન, માન વસે સૌથી મોટૂં ;
વિદ્વાનપણું ઘણું જેમ વધે, અભિમાન જશે ખસતું ખોટૂં ;
દુરથી તો ડુંગર દીસે દિલમાં, છેકજ વાદળુ છે છોટૂં ;
પણ પાસે જઈને જે જન જોશે, ચિત તેમાં રહેશે ચોટ્યૂં. ૧૧૧

૨૭. ત્રિભંગીછંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

માત્રા દશ આણો, આઠ પ્રમાણો, વળિ વસુ જાણો રસ દીજે ;
અંતે ગુરુ આવે, જગણ ન લાવે, ભણતાં ભાવે ત્યમ કીજે ;
લીલાવતિ જેવા, તાળજ દેવા, ત્રિભંગી તેવા છંદ કરો ;
જતિપર અનુપ્રાસા, ધરિયે ખાસા,સરસ તમાસા શોધિ ધરો.૧૧૨

પ્રભુસ્તુતિ.

દોહરો.

જય જય અડગ જગતપતી, જય સુખનિધિ સાક્ષાત ;
જય જય જન જનની જનક, જય જય પ્રભુ પ્રખ્યાત. ૧૧૩

ત્રિભંગીછંદ.

જય પ્રભુ પ્રખ્યાતા, પદ પંકાતા, સુગુણિ ગણાતા, ગુણ જ્ઞાતા ;
તું ભગની ભ્રાતા, દિલ અવદાતા, શુભ શોભાતા, સાક્ષાતા ;
જય વિશ્વ વિધાતા, અલખ લખાતા, મુકત મનાતા,મુદ ગાતા ;
જય જય જગ ત્રાતા,તું પિતુમાતા,દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૧૪
જય પૂર્ણ પ્રકાશી, વિશ્વ વિલાસી, અખિલ નિવાસી, આકાશી ;
જય અચળ ઉજાસી, વિપત વિનાશી, છત નિજ દાસી,છે ખાસી ;
રવિ સહસ્ર સહાસી,સિધ્ધ ઉપાસી, તત્વ તપાસી, ચિત ગહાતા ;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા.૧૧૫

જય જય જગસ્વામી, સદગુણ ગામી, નિર્મળ નામી, નહિ ખામી;
જય અંતરજામી, અચળ અકામી, શુભ વિશ્રામી, સુખધામી;
પ્રભુ તુજપદ પામી, થાય પ્રણામી, જે ન હરામી, જન થાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૧
જય સર્વાધારા, સુખ કરનારા, પ્રીતમપ્યારા, પ્રભુ મારા;
સઘળા ગુણ તારા, સૌથી સારા, અન્ય નઠારા, ખુબ ખારા;
તુજ મતથી ન્યારા, જે નર દારા, ભયનાં ભારા, ભરિ જાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૭
તું સમર્થ તરવા, તારણ કરવા, અભરણ ભરવા, ભય હરવા;
દુષ્કર આદરવા, ધરણી ધરવા, ગુણ વાવરવા, ગુણ ગરવા;
અહું કીર્તિ ઉચરવા, ઠિક થઈ ઠરવા, યશ વિસ્તરવા, વિખ્યાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૮
મન તુજને મળવા, તન દુખ ટળવા, અકળિત કળવા, રસ ગળવા;
અંતે અવિચળવા, પાપ પ્રજળવા, દહાડો વળવા, દુખ ટળવા;
શુભકૃત ફળ ફળવા, બંધન બળવા, હિત સાંભળવા, હે ભ્રાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૯
હૃદયે મુજ રસિયા, વાસો વસિયા, ક્ષણું ન ખસિયા, જ્યમ કસિયા
હેતથી હસિયા, ઠિક થઈ ઠસિયા, બોલે ફસિયા, બહુ જશિયા;
વળિ સરસ વિલસિયા, ધીમે ધસિયા, રતી ન ચસિયા, રસ રાત
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧:
જય જય અસુરારી, કરૂણાકારી, બળિયા તારી, બળિહારી;
સૃષ્ટિ સંસારી, તેં વિસ્તારી, તેજ ઉગારી નરનારી;
જેની મતિ મારી, સ્તુતી ઉચ્ચારી, લે દીલ ધારી, જગધાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૨
સ્તુતિ કરિ તુજ નામે, કરૂણા કામે, ઉર ધરિ આ મે, આ ઠામે;
રહિ ધારજ ધામે, જે જન પામે, ભુલે ન ભામે, ભય વામે;
શુભ છંદ રચ્યા મેં, દલપતરામે, પછી કર્યા મેં, પ્રસરાતા;
જય જય જગત્રાતા, તું પિતુમાતા, દે સુખશાતા, સુખદાતા. ૧૨

દોહરો.

સુખદાતા અશરણશરણ, હરકત હરણ હરેક;
શુભ કરજે જન સર્વનું, અરજશુણી આ એક. ૧૨૩

૨૮. પદમાવતી છંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

દશ આઠ ખાસા, ધરિ અનુપ્રાસા, ઉપર કળા ચૌદે આવે;
પદમાવતી નામે, છંદ સુકામે, ગુણવંતા કવિજન ગાવે:
ત્રીભંગિ પ્રમાણે, તાળ વખાણે, કોમળ પદ રચશે કવિતા;
ઉજળો જશ જામે, સઘળે ઠામે, તે શોભે જેવો સવિતા. ૧૨૪
જગમાં ઘણું જીવો, કુળનો દીવો, જે પ્રતિદિન ઉપકાર કરે;
સૌનું સુખ શોધે, જ્ઞાન પ્રબોધે, દીન જનોનાં દરદ હરે;
તન ધનથી તેવો, ઉદ્યમ લેવો, એવો તો અભ્યાસ રહે;
પ્રભુનો તે પ્યારો, મિત્ર અમારો, સારો સારો સર્વ કહે. ૧૨૫

૨૯. દુમિલાછંદ. માત્રા ૩૨. તાળ ૮.

બધિયે મળિ માત્રા બત્રિશ છે,
પણ એક ગુરૂ અંતે ધરિયે;
વિશ્રામ કરી કળ સોળકને,
દુમિલા એવી વિધ આદરિયે;
દુમિલાગણમેળ થકી મળતો,
કળતો તે તુલ્ય ગણી કરિયે;
તજિ બે પછિ તાળ તમામ તમે,
ગણિ આઠ ધરો શ્રુતિ આંતરિયે. ૧૨૬
ચિત ચોરિ રહે બહુ ચંચળ થઈ,
ઘી ગોળ ઘડા ફોડે ઘરમાં;
નિજ પેટ ભરે ચડી ઠેઠ સુધી,
જમવા જે કાંઈ મળે કરમાં;
કદિ માત પિતા સુત સુંદરિને,
પૂછે ન સુખી દુખમાં ડરમાં;
જે આદમિ એ આચરણ ધરે,
તો ફેર કશો નર વાનરમાં. ૧૨૭

૩૦. ઝૂલણાછંદ. માત્રા ૩૭. તાળ ૮.

કર કળા સર્વ તો સાડત્રીશે મળી,

દશ દશે આઠે વિશ્રામ આણી ;
અંત ગુરૂ એક તો અચળ કરી આણવો,
ઝૂલણા છંદની જાત જાણી ;
એક ઉપર પછી પાંચ પાંચે વળી,
તાળ સંભાળિયે વિમળવાણી ;
તાળમાં ત્રીજિ માત્રા લઘુ લાવિયે,
તે વિના તો થશે ધૂળધાણી. ૧૨૮
અખિલ બ્રહ્માંડના ઈશ દિનનીશ તું,
ઉર વિષે આ સ્તુતી ધર અમારી ;
રિદ્ધિ ને સિદ્ધિ વિકટોરિઆ રાણિને,
અખુટ ભંડારથી આપ તારી ;
સકળ સંસારમાં તેહના શત્રુના,
સૈન્યને સધ સંહારિ નાંખો ;
પ્રાણિને પ્રાણદાતાર કરતાર જગ,
રાણિ વિકટોરિઆ અમર રાખો. ૧૨૯

૩૧. મદનગ્રહાછંદ. માત્રા ૪૦. તાળ ૧૦.

કરિ સકળ કળા ગણિ, ચાલિશ ચરણે,
દશ વસુ રત્ને વિરતિ કરો, ગુરૂ અંત ધરો ;
જાુગતી કરિ કવિજન, જગણ ન જતિયે,
મદનગ્રહા મનરંજ ખરો, રચિ રૂદય ઠરો ;
તજિ બે શ્રુતિ શ્રુતિ, પર તાળ ધરો,
પ્રભુ વરણવતાં દિલ કેમ ડરો, ભવ તુરત તરો ;
વળિ ઉદ્યમના પણ, થઈ ઉપદેશક,
કલેશ વિશેષ હમેશ હરો, ફિકરે ન ફરો. ૧૩૦

લક્ષ્મીને ઠપકો.

ધિકરે રતનાકરની દિકરી,
સ્થિરતાપણ ડાપણ દૂર ધરિ, ફરતીજ ફરી ;
વળિ પંડિતને ગણિ શત્રુ અખંડિત,
મૂર્ખ અપંડિત મિત્રકરી, તે હામ ઠરી ;

નહિ હું ફરતી નહિ પંડિત પણ રિપુ,
મૂરખ મિત્ર કરી ન વરી, ખાંતેજ ખરી ;
પણ પંડિત તો પોશાય, પછી શુ ખાય ;
અપંડિત પેટ ભરી, તે દેખી ડરી. ૧૩૧

અર્દ્ધસમપદ, તથા વિષમપદ છંદો.

૩૨ દોહરા. આખા છંદની માત્રા ૪૮. તાળ ૧૨.

પેહેલે ત્રીજે તેર કળ, અવર પદે અગિયાર ;
ભૂ ભૂતે ને ભંજિયે, તાળ નકી નિરધાર. ૧૩૨
કર લઘુ કળ અગિયારમી, જગણ ન તાળ હરેક ;
તાળ પ્રથમિ કે બીજીમાં, નહિ જગણ કદિ એક. ૧૩૩
બુદ્ધિ પ્રબળ બળ અકળ તન, જળ ફળ ભૂતળદત્ત ;
ચપળ સકળ એ અચળ નહિ, દળવાદળ દલપત્ત. ૧૩૪

૩૩. સોરઠા. માત્રા ૪૮. તાળ ૧૨.

પ્રથમ ત્રિજે અગિયાર, ચાર બિજે તો તેર કળ ;
પદ દોહરા પ્રકાર, સાર ધાર તે સોરઠા. ૧૩૫
પરમ ધરમ પ્રતિપાળ, સુજન સુકર્મ સદા કરે,
ભરમ તજી સંભાળ, ધર્મતણી મનમાં ધરે. ૧૩૬

૩૪. ગાથા, અથવા આર્યાછંદ. માત્રા ૫૭. તાળ ૧૬.

પ્રથમ ત્રિજે કળ બારે, બિજે ચતુર્થે પુરાણ તિથિ તુલે ;
નવમી લઘુ ભુજ ચોથે, મળે ન ગાથા મહા મુલે. ૧૩૭
પ્રથમ પછી ચચ્ચારે, ત્રણ ચરણોમાં તાળ ધરો તેમાં ;
ભૂશર મુનિ દશ ગને, ચોથે ચરણે જુઓ જેમાં. ૧૩૮
મોહન બાળમુકુંદા, નંદાત્મજ વ્રજવિહારી વ્રજચંદા ;
તું ટાળક ભવફંદા, તુજગુણ ગણિ ગાઈ છંદા. ૧૩૯
દુખહર દીનદયાળા, ધર્માળા પ્રભુ સદા સુકર્માળા ;
ગુણવાળા ગોપાળા, સ્મરણ કરે તારૂ શોભાળા. ૧૪૦
તું માતા તું ભ્રાતા, તું ધાતા તું તથા જગત્રાતા ;
તું સુખશાતા દાતા, પ્રણમું પ્રભુ પૂર્ણ પ્રખ્યાતા. ૧૪૧

હોશીનાં મન હરવા, અભિલાષા ધરિ સુકાવ્ય આદરવા;
અભિમત પાર ઉતરવા, સંભારૂ સહાયતા કરવા. ૧૪૨

૩૫. ગીતિછંદ. માત્રા ૬૦.

ગાથા પૂર્વારધ સમ, ઉતરારધ પણ એજ મુજબ આણો;
ગુણિજન ગણજો ગીતી, જરૂર તફાવત જરા નહીં જાણો. ૧૪૩

૩૬. ઉપગીતિછંદ. માત્રા ૫૪.

આર્યા ઉતરારધ સમ, પૂર્વારધ પ્રેમથી કરિયે,
એ કવિતા ઉપગીતી, અદ્ભુત જુકતીથિ આદરિયે. ૧૪૪

૩૭. ઉદગીતિ. માત્રા ૫૭.

ઉતરારધ આર્યાનું, પૂર્વારધ જો ગણો પ્રીતે;
પૂર્વારધ સમપછિનું, તે ઉદગીતી રચો રસિક રીતે. ૧૪૫

૩૮. કુંડળિયાછંદ. માત્રા ૧૪૪.

કુંડળિયો કરતાં કરો, આદિ દોહરો એક;
વળતી ચોથા ચરણને, ઉલટાવો ધરિ ટેક;
ઉલટાવો ધરી ટેક, છપયનાં ચાર ચરણ સમ;
ચરણ રચો શુભ ચાર, છ પદ થાશે સઘળાં ત્યમ;
પ્રથમ ચરણનો પ્રથમ, શબ્દ છેવટ જો ભળિયો;
છે તે રૂડો છંદ, કહે કવિજન કુંડળિયો. ૧૪૬
નહિ ડોલે જો નાગ તો, નહિ વંશીનો નાદ;
જંગમ જન થિર થાય નહિ, શુણિ કવિતાનો સ્વાદ;
શુણિ કવિતાનો સ્વાદ, મરદ માદા નહિ ડોલે;
નહિ કવિતા તે ઠામ, બરાબર બકરો બોલે;
કહે કવિ દલપતરામ, નામ ધિક ખોટું ખોલે;
ધિક વંશીવાનાર*, નાગ શુણિ જો નહિ ડોલે; ૧૪૭
કંઠ હલાવે કોથળો, કણ ભરતાં જે કાળ;
જન મનમાં જાણી લહે, પહોંચ્યા કણ પેટાળ;
પહોંચ્યા કણ પેટાળ, કવિત તો ત્યારે કહિયે;
શ્રોતા જનનાં શીશ, ડોલતાં દેખી લહિયે;

* વાંસળી વગાડનાર.

કહે કવિ દલપતરામ, નામ કવિ કાવ્ય બનાવે ;
હજાર શ્રોતા હોય, કોય નહિ કંઠ હલાવે. ૧૪૮
સરસ કવીની કાવ્ય શુણિ, હરખિ હલાવે કોટ ;
નરસ કવીની કાવ્યમાં, ઊંઘ ચલાવે ચોટ ;
ઊંઘ ચલાવે ચોટ, કોટ જનની કપાવે ;
જેથી જગમાં લાજ, નરસ કવિની નહિ જાવે ;
કહે કવિ દલપતરામ, નથી તે વાત નવીની ;
નાવે નિદ્રા નામ, કાવ્ય શુણિ સરસ કવીની. ૧૪૯

૩૯. છપ્પયછંદ. માત્રા ૧૫૨.

છપ્પયછંદ કરનાર, પ્રથમનાં ચાર ચરણમાં ;
કળા કરો અગિયાર, અને વળિ તેર વરણમાં ;
પંચમ પદ પણ તેર, આદિ કળ ઉભય વધારો ;
તે ઉપર પણ તેર, છઠું પણ એમ સુધારો ;
કળ પ્રથમ ઉપર અગ્યારપર, તાળ ચારપદ આણજો ;
પછીમાં બે કળ ને બેવડું, દુહા પ્રથમપદ જાણજો. ૧૫૦
જય જય અશરણશરણ, કરણ જગ હરણ સકળ દુખ ;
તું પ્રભુ આભરાભરણ, તરણ તારણ કારણ સુખ ;
કરણ તું અજરામરણ, ઠરણ જન ઠામ ચરણ તુજ ;
તુજ મુખમાં અમિ ઝરણ, વરણ ઉજ્વળ ભાસે મુજ ;
ગુણ અધિક તેજ તારૂં સકળ, સકળ કળા કારણ કરણ ;
દે પંથ ગ્રંથ ગ્રંથન કરણ, જય જય જય ધરણી ધરણ. ૧૫૧

૪૦. ચંદ્રાવળાછંદ. માત્રા ૧૧૮.

ચરણાકુળનું ચરણ રચીને, દુહા ઉતર પદ દેખ ;
બે ચરણો તો એમ બનાવી, પછી કુંડળિ પણ પેખ ;
પછી કુંડળિ પણ પેખિ વિચારો, ચાર ચરણ ચરણાકુળ ધારો ;
મન રચ ચંદ્રાવળા મચીને, ચરણાકુળનું ચરણ રચીને. ૧૫૨
સોરઠ દેશતણે સીમાડે, વડું શેહેર વઢવાણ ;
રાજ સિંહજી રાજ કરેછે, મહિપતિ તે મકવાણ ;

મહિપતિ તે મકવાણા વંશી, ચંદ્રસિંહ સુત સૂરજ અંશી ;
વાસ કવીનો નાગરવાડે, સોરઠ દેશતણે સીમાડે. ૧૫૩
ભાગોળે નદિ ભોગવતી છે, તેને દક્ષિણ તીર ;
જૈન ધરમના જ્યાં મહાજોગી, વિચર્યા શ્રી મહાવીર ;
વિચર્યા શ્રી મહાવીર વખાણી, સતિ થઈ રાણકદેવડિ રાણી ;
જ્યાં જુકતી બહુ જોગવતી છે, ભાગોળે નદિ ભોગવતી છે. ૧૫૪
પાટણપુરથી પ્રથમ વસેલું, વલ્લભિપુરની વાર ;
રાખેંગાર જિરણગઢરાજા, એનો ત્યાં અધિકાર ;
એનો ત્યાં અધિકાર બિરાજે, રાડ કરી લીધું સિધરાજે ;
કિલ્લાવાળું તેણે કરેલું, પાટણપુરથી પ્રથમ વસેલું. ૧૫૫
વળતી રાય કરણ વાઘેલ, પાટણને પૃથિવીશ ;
હરપાળ મકવાણાને દીધાં, બહુ ગામો બખશીશ ;
બહુ ગામો બખશીશજ આપી, પ્રથમ ગાદિ પાટડિયે થાપી ;
ભલુ વઢવાણ દિધું તે ભેળે, વળતી રાયકરણ વાઘેલ. ૧૫૬
માધાવાવ મનોહર મોટી, પુરમાં પશ્ચિમ પાસ ;
જન પરદેશી આવે જોવા, પ્રસિદ્ધ નામ પ્રકાશ ;
પ્રસિદ્ધ નામ પ્રકાશપણે છે, ગણતીમાં જન જૂનિ ગણે છે ;
છે વાવો બીજી પણ છોટી, માધાવાવ મનોહર મોટી. ૧૫૭
કુળદીપક દુલ્લભજી કેરો, નારદ જેનું નામ ;
કારભાર આકાર કરે છે, ગુણિયલ કીધું ગામ ;
ગુણિયલ કીધું ગામ સુધારી, વસ્તી વળી વિશેષ વધારી ;
ઘાટ રચાવે સરસ ઘણેરો, કુળદીપક દુલ્લભજી કેરો. ૧૫૮
સામવેદી બ્રાહ્મણ શ્રીમાળી, ઠીક વસે તે ઠામ ;
જન્મથકી વસિયો નિજ જાતે, ત્યાં દ્વિજ દલપતરામ ;
ત્યાં દ્વિજ દલપતરામ સુમારે, વર્ષ વીશ વળિ આઠ વધારે ;
એટલિ ઉંમર એ રથળ ગાળી, સામવેદિ બ્રાહ્મણ શ્રીમાળી. ૧૫૯

પ્રકરણ ૩ જું.

અક્ષરમેળ છંદો[1].

દોહરા.

દર પ્રબંધ પદ પ્રથમમાં, માપ બતાવા કામ;
મ,ય,ર,સ,ત,જ,ભ,ન,લ, ગ, લખિશ, ગણ, લઘુ, ગુરૂ, ને ઠામ. ૧
હરેક સ્વરમાં હોય પણ, એ દશમાંના દેખ;
અવર વરણનો આંતરો, લખેલ સૂધી લેખ; ૨
સર્ખું શકાર ળકાર પણ, સમજો તે સ, લકાર;
માપ કથન મતલબ મળે, એમ કરિશ ઉચ્ચાર.

૧. શ્રીછંદ. અક્ષર ૧. " ગ "

ગી, શ્રી, છે, તે.

૨. કામા અથવા સ્ત્રીછંદ. અ○ ૨. " ગ ગ "

ગંગા, સંગા, કામા, નામા. ૪

૩. મંદરછંદ. અ○ ૩. " ભ "

ભૂપર, તુંકર, મંદર, સુંદર. ૫

૪. મધુછંદ. અ○ ૪. " ન ગ "

(પ્રભુ શું શું કરેછે.)

નં, ગ, ધરે, મધુકરે, ભયહરે, સુખભરે. ૬

૫. વારછંદ. અ○ ૪. " ર લ "

ગીજકાર, એકવાર, તું ઉચ્ચાર, તત્વસાર. ૭

૬. સમુહીછંદ. અ○ ૪. " ભ ગ "

ભોગ અહી, જ્યાં સમુહી, શત્રુ નહી, ત્યાંજ થકી. ૮

૭. હંસાછંદ. અ○ ૫. " ભ ગ ગ "

ભેગ ગણાશે, તે પયપાશે, લે પય અંશા, હોય સુહંસા. ૯

૮. વિલાસછંદ. અ○ ૫. " જ ગ ગ "

જુગે ગવાશે, વિલાસ થાશે, ભલી કવીતા, સદા સુનીતા. ૧૦

---

૧. અક્ષરમેળ છંદોમા પહેલા ચરણમા તાળ બતાવવાને આવી । નિશાની મૂકીછે. તેપ્રમાણે બીજા ચરણોમા સમજવું.

૩૦. મલ્લિકાછંદ. અ° ૮. "ર જ ગ લ"

રોજ ગૂલબાગ દેખ, મલ્લિકાનિ માળ પેખ ;
એશિને નિહાળ બાગ, લે સુગંધ પામી લાગ. ૩૨

૩૧. નગસ્વરૂપિણી, અથવા પ્રમાણિકાછંદ. અ° ૮. "જ ર લ ગ"

જરાં લગાંદિ જીવડો, પ્રમાણિકાપણું ઘડો ;
વધે વડાઈ વિશ્વમાં, ભલું થશે ભવિષ્યમાં. ૩૩.

૩૨. માણવકાક્રીડિતછંદ. અ° ૮. "ભ ત લ ગ"

ગાં સગિ સંકેત સજે, માણવકાક્રીડ તજે ;
આતુરતા ચિત્ત ધરી, કોકિલનો કંઠ કરી. ૩૪

૩૩. અનુષ્ટુપ, શ્લોક. અ° ૮.

પાંચમે લઘુતાં તોળો, ગુરુ છઠ્ઠો લખ્યો ગમે ;
બીજે ચોથે પદે બોલો, શ્લોકમાં લઘુ સાતમે. ૩૫

૩૪. રત્નકરાછંદ. અ° ૯. "મ સ સ"

મેં, શી શી પ્રભુ ભક્તિ કરી, રૂડા રત્નકરા ઉચરી ;
જો બીજુંજ બકાઈ જશે, તો તે શું પરિતુષ્ટ થશે. ૩૬

૩૫. તોમરછંદ. અ° ૯. "સ જ જ"

સજિ જોડ શુદ્ધ સદાય, ગુણ ઈશ તોમર ગાય ;
રસ રીતથી કવિરાય, પળમાંજ પાવન થાય. ૩૭

૩૬. સારંગીછંદ. અ° ૯. "ન ય સ"

નય સહિતેં નિત્ય રહે, સઉ જન સારંગિ કહે ;
ભણિભણિને ભક્તિ કરે, ભવજળ તે તુર્ત તરે. ૩૮

.બિંબા અથવા લલિતતિલકાછંદ. અ° ૯. "ન સ ય"

ન સયગિ ગણો લડાઈ, કવિત ભણિ બિંબભાઈ ;
ચતુર કરીને ચડાઈ, ગમત કરશેજ ગાઈ. ૩૯

૩૯. મહાલક્ષ્મીછંદ. અ૦ ૯. "ર ર ર"

ગાઈ લે તું ગુણો તાહરા, તુ મહાલક્ષ્મિ કે ના હરા ;
રૂપ તારૂં ઘણું રાજતું, આવિ ક્યાંથી સતી આજ તું. ૪૧

૪૦. પવિત્રાછંદ. અ૦ ૯. "મ ભ સ"

મોભી સાંચાં કૃત કરતાં, પાળે પ્રેમે પવિતરતા ;
સૌની ચિંતા ચિત ધરતા, પોતે પીડા પણ હરતા. ૪૨

૪૧. રૂપમાળાછંદ. અ૦ ૯. "મ મ મ"

મામી મેં દીઠી સિંધુબાળા, રંગે રાતી ને રૂપે માળા ;
શોભીતી છે સૌભાગ્યે સારી, પ્રીતીવંતી તે લાગે પ્યારી. ૪૩

૪૨. પાવકછંદ. અ૦ ૧૦. "ભ મ ભ ગ"

ભીમ ભગાવે ભોલા લડતાં, પાવકમાં તે મેલે પડતાં ;
ચંચળતા રાખીને ચડતાં, ત્રાસ ન રાખે સામો નડતાં. ૪૪

૪૩. સંગતિકાછંદ. અ૦ ૧૦. "સ જ જ ગ"

સજિ જંગ આપ ઉભો લડે, સઉ દૂર સંગતિકા પડે ;
લવલેશ ત્રાસ નહીં લહે, કવિ એમ ભારતમાં કહે. ૪૫

૪૪. ચંપકમાળાછંદ. અ૦ ૧૦. 'ભ મ સ ગ"

ભીમ સગાં કીધાં બળવાળા, પૈ દ્રુપદી તો ચંપકમાળા ;
એયજણે શોભા બહુ લીધી, કીર્તિ બધે દેશાવર કીધી. ૪૬

૪૫. બિંદુછંદ. અ૦ ૧૦. "ભ ભ મ ગ"

ગા સુસમે પ્રભુને તું ગીતે, બિંદુ બિજા ગુણ જાણી ચિત્તે ;
અક્ષર તો પ્રભુ છે હે હિંદૂ, તે વિણ અન્ય ગુણો તે બિંદૂ. ૪૭

૪૬. સંજુક્તાછંદ. અ૦ ૧૦. "સ જ જ ગ"

સજ જોગ ઇશ્વરનો જઈ, શુભ ભક્તિ સંજુગતા થઈ ;
તજ પાપ તેમ ઉતાપને, જપ જુક્તિથી હરી જાપને. ૪૮

૪૭. દોધકછંદ. અ૦ ૧૧. "ભ ભ ભ ગ ગ"

ગા શિશુ રોગ હઠાવિ હમેશે, દોધકછંદ દિલે સુખ દેશે ;
વેણ વિશાળ મનોહર વાણી, લાયક લેખક હાથ લખાણી. ૪૯

---

૧ લક્ષ્મી.

નિર્જલ ગામ નવાણુ ગળાવો, વાવ કુવા નદિતીર તળાવો ;
શોધિ જુના કરિ સબ સુધારો, તે ધનના ધણિ ધર્મ તમારો. ૫૦

૪૮. ઇંદ્રવજ્રાછંદ. અ૦ ૧૧. " ત ત જ ગ ગ "

તું તેજ ગાં ગોહિવિ શબ્દ તેવા, જો ઇંદ્રવજ્રાવૃત શુદ્ધ જેવા ;
આનંદ એ છંદ અખંડ આપે, કંકાસ ને કલેશ હમેશ કાપે. ૫૧

૪૯. ઉપેંદ્રવજ્રાછંદ. અ૦ ૧૧. " જ ત જ ગ ગ "

જંતે જુગે ગાઇ જશો ગવાશે, ઉપેંદ્રવજ્રા વૃતમાં લખાશે ;
સખાવતે જો કર કામ સારૂં, ટળે નહીં તો કદિ નામ તારૂં. ૫૨
સ્વતંત્ર તો ઈશ્વર એક એ છે, જુગો જુગે આપ અજીત જે છે ;
જુઓ બિજા જીવ ગરીબ જેવા, તમે અમે તેમ તમામ તેવા. ૫૩

૫૦. ઉપજાતિછંદ. અ૦ ૧૧.

જો ઇંદ્રવજ્રા પદ ક્યાંઈ જાણું, ઉપેંદ્રવજ્રા પદ મેળવાણું ;
લખાયછે તે ઉપજાતિ નામે, ઠેકાણું નક્કી નહિ કોઈ ઠામે. ૫૪

૫૧. ચપળાછંદ. અ૦ ૧૧. " ત ભ, જ લ ગ "

તેં ભાંજિ લાંગવિજ હાથ લઇ, કાં ખાચિ ખુબ ચપળાજ થઈ ;
તે ઠામમાં ન ધરિ તે ઠરવા, પસ્તાવ છોડ પછિથી કરવા. ૫૫

૫૨. સુમુખીછંદ. અ૦ ૧૧. " ન જ જ લ ગ "

નિંજ જળ ગંદુ ગણે ન નદી, પણ સુમુખી ભરિ જાય કદી ;
નજર પડે ગુણ દોષ ગણે, ભટભટ તે પછી ગાળ ભણે. ૫૬

૫૩. ગ્રાહિછંદ. અ૦ ૧૧. " ત ત ત ગ ગ "

ગોરી ગયી લાગિ ગોદાવરીમાં, ગ્રાહી ઘણું હેત હૈયે હરીમાં ;
લીધો નહીં લાભ રસ્તે લુટાઈ, નારી પછી ચેર પાણીથિ નાહી. ૫૭

૫૪. અનુકૂળાછંદ. અ૦ ૧૧. " ભ ત ન ગ ગ "

ભૂંત ન ગંગાથિંજ કદિ ભાંગે, એ અનુકૂળા ઉલટિજ લાગે ;
જો નહિ માનો નજર તપાસો, ત્યાં ભ્રમણાનો ભરપુર વાસો. ૫૮

૫૫. સ્વાગતાછંદ. અ૦ ૧૧. " ર ન ભ ગ ગ "

રે ન ભાંગિ ગંદનાથ જુઓછો, સ્વાગતા શિદ સમૃદ્ધિ ખુઓછો;

ઈશ્વરે સુકરણા કરિ આપી, કેમ વ્યર્થ ખરચોજ કદાપી. ૫૯

૫૬. શાલિની છંદ. અ૦ ૧૧. "મ ત ત ગ ગ"

મોતી તો ગંગા વિષે મેં ન દીઠાં, શોભીતી છે શાલિની નીરમીઠાં;
સિંધૂમાંથી રત્ન તો સાંપડેછે, ખારે નીરે ગુણ જોતાં જડેછે. ૬૦

૫૭. રથોદ્ધતા છંદ. અ૦ ૧૧. "ર ન ર લ ગ"

રે' નરોલગિં ધસે અશુદ્ધતાં, તો નરોનિ ધિક છે રથોદ્ધતા;
શું કહું મરદ તુલ્ય તેહને, સ્ત્રી ગણે ગરદ તુલ્ય જેહને. ૬૧

૫૮. સેનિકા છંદ. અ૦ ૧૧. "ર જ ર લ ગ"

રોજ રોળ ગાંઠગાંઠ થાય જો, સેનિકા સિપાઈ નાશિ જાયજો;
વાર વાર વસ્તિ વીખરાય તો, સ્થીર રાજ્ય કેમ ત્યાં થપાય તો. ૬૨

૫૯. લલિતછંદ. અ ૧૧. "ન ર ર લ ગ"

નર રળી ગણે', વ્યાલ હું થયો, લલિત લક્ષણે, જ્ઞાનમાં ગયો;
જન જગતપતી, જો ન તે ભજે, ન સુખસંપતી, સ્વર્ગની સજે. ૬૩
શિશુપણું પુરૂં, ખેલમાં ખપ્યું, ન હરિનામ તે, જીભથી જપ્યું;
જરૂર જાણજે, જોબને જશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૪
ન જગનાથને, ભાવથી ભજ્યા, થર કુકર્મના, તે ન તે તજ્યા;
પ્રભુ તને પછી, લેખુ પૂછશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૫
ફિકર છોડિને, ફેલમાં ફર્યો, દિલ વિષે નહીં, દોષથી ડર્યો;
અણચિંતું તને, મોત આવશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૬
સરવકાળ જે, જો સ્મશાનમાં, અપુટ એ બળે, ધાર ધ્યાનમાં;
મરણ તે તને, કેમ મૂકશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૭
જન જુવાનિયા, જે જણાયછે, નિમિષ માત્રમાં, નાશ થાયછે;
તુજતણા ગયા, હેતુ એ હશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૮
ચતુર ચેતિ તૂં, જો વિચાર રે, જગત સર્વ તો, છે જનાર રે;
અચળ કોણ આ, વિશ્વમાં વસે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૬૯
દહન કે થયા, તુજ દેખતાં, લખિ શકે નહીં, લેખું લેખતાં;
તદપિ ચિત્ત તૂં, જો ન ચેતશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૦
કપટ કૂડનાં, કર્મ તે કર્યાં, ધન રળી રળી, ધૂળમાં ધર્યાં;

કર વિચાર તે, કોણ કાઢશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૧
સ્વપ્ન તુલ્ય આ, સર્વ લોક છે, હરઘડી થતા, હર્ષ શોક છે ;
પલક એકમાં, નાશ પામશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૨
લલિતછંદથી, લાભ લેખિલે, દલપ્રતી ધરી, દૃષ્ટિ દેખિલે ;
પ્રભુ વિના તને, કોણ પાળશે, સમજ પ્રાણિયા, શી ગતી થશે. ૭૩

૬૦. મોદકછંદ. અ૦ ૧૨. "ભ ભ ભ ભ"

ભાંગિ શિલાં જળ કાંઢિ ભુંમીપર, મોદક ખાઈપિયે પછિ *વીપર ;
આવિ ચડે અકળામણ અંતર, કષ્ટ મટાડિ શકે નહિ મંતર. ૭૪

૬૧. દ્રુતવિલંબિતછંદ. અ૦ ૧૨. "ન ભ ભ ર"

નભ ભુ રોખિ રુચીજ નિહાળિયે, દ્રુતવિલંબિત થૈ ચિત ચાલિયે ;
અકળ ઐશ્વરતા સજિ સૃષ્ટિમાં, દિન દિને પડશે નિજદૃષ્ટિમાં. ૭૫

૬૨. ચંદ્રવર્ત્મછંદ. અ૦ ૧૨. "ર ન ભ સ"

રાન ભાંસ વિભયાનક સરખું, ચંદ્રવર્ત્મ નજરે નહિ નરખું ;
ઝાડઝુંડ ઝુકિયાં બહુ ઝરણાં, હાથિ વાઘ વરુ ને વળી હરણાં. ૭૬

૬૩. તોટકછંદ. અ૦ ૧૨. "સ ૪"

સજિ શાં શણગાર હવે સજવાં, તુચ્છ તોટક જાણિ બધા તજવા ;
ગુણવંત પતી પરદેશ ગયા, થિરતા કરી ત્યાંજ નિવાસિ થયા. ૭૭

વિજયક્ષમામાંથી બાગનું વર્ણન.

બહુ શોભિત બાગ અથાગ બણ્યો, ગિરજા પતિનો ગિરિરાજ ગણ્યો ;
ગુલબાસ ગુલાબ દિલે ગમતા, લટકી અહિવલ્લિ લવિંગ લતા. ૭૮
તરુ કેતકિ કેશુ કદંબતણાં, વળિ ચંપક ચંદન વૃક્ષ ઘણાં ;
ગણિ કોણ શકે સઘળાં ગણતાં, ભણિ ભારતિ થાકિ રહે ભણતાં. ૭૯
કળિકે કદળિ વળિ જામફળો. ગુણકારિ સિતાફળ સ્વાદ ગળ્યો ;
અતિ બેર અખોડ અને અરણી, હરડે હિતકારિ બિડા હરણી. ૮૦
અગણીત અનામત આંબતરુ, જનરંજન ત્યાં બહુ જાંબુતરુ ;
નરનાં તરુ એળચિ દ્રાખતણા, મનમોહન મંડપમાં ન મણા. ૮૧
જુહિકુંડ તહાં મહિ ઝાડિ ભણી, ચતુર્માંથિ બેઠક બેશ બણી ;
તરુનિ તરકારિ તમામ તહીં, વડ પીપળ પાર પાર નહીં. ૮૨

* નિર.

બિલિ આંબલિ બાવળ બોરડિયો, થિર થૈ ઠરિ કાંચકિ થોરડિયો ;
ખજુરી ખરસાણિજ ખીજડિયો, લળિ લીંબુડિને વળિલીંબડિયો. ૮૩
અરડૂશિ અનૂપમ આવળ છે, શુભ શીશમ સાગ શતાવળ છે ;
નવ પલ્લવ થોક અશોક નકી, લખતાં નહિ લેખણ લેખિ શકી. ૮૪
વળિ વાડિ વિષે શુભ વાયુ વહે, ગુણ શીતળ મંદ સુગન્ધ ગ્રહે ;
ભમરા રસ ભોગિ અનેક ભમે, ગુણવંતતણા શુણિ શોર ગમે. ૮૫
ચકલાં ચિત ચોર ચકોર ઘણા, સ્વર શુદ્ધ મનોહર મોરતણા ;
શુક કોકિલ ચાતક સારસડાં, વિચરે નવરંગ વિહંગ વડાં. ૮૬
વળિ કુંડ સરોવર વાવ્ય કુવા, જુગતીથિ કરેલ પ્રકાર જુવા ;
જળ નિર્મળ જ્યાં જમુનાં જળથી, નહિ નિત્ય પ્રવાહ ખરે નળથી. ૮૭
ભલિ ભાત દિસે જળ હોજ ભર્યા, કળદાર ભલા જળ જંત્ર કર્યા ;
નરનારિ જુવે નજરે નરખિ, હઠ લૈ ચિત ચોટિ રહે હરખી. ૮૮
દિપતું વળિ દેવળ દેવતણું, ચતુરે નવરંગ ઉતંગ ચણ્યું ;
કરિ કારિગરી દલપત્ત કહે, રઘુનાથ રહી ઘડિ જોઈ રહે. ૮૯

૬૪. મોતીદામછંદ. અ૦ ૧૨. " જ ૪ "

જજો જિ જહાં જગદીશ જપાય, રસો ગણિ મૌક્તિકદામ રચાય ;
ઉમંગ વધે ઉરમાંહી અભંગ, અનૂપમ અંગ રહે ચડિ રંગ. ૯૦
ભજો ભવતારણ શ્રીભગવાન, તજો નિજ અતરનું અભિમાન ;
સજો સરજનાર તણા ગુણ-ગાન, થજો સઘળા સુધરેલ સમાન. ૯૧

૬૫. સ્રગ્વિણીછંદ. અ૦ ૧૨. " ર ૪ "

રે! રસા રાખ્ય તુ ગર્વ શા કારણે, સ્રગ્વિણી સુંદરી છેક છેલો ગણે ;
હોય જ્યારે હહો તૂજ હૈયાકને, મૂખમાં રાખવો તૂં ગમેછે મને. ૯૨

૬૬. ભુજંગીછંદ. અ૦ ૧૨. " ય ૪ "

લતાં તો ગરી ગે વડો વાડ વાંસે,
ભુજંગી વડા રાફડા ત્યાંજ ભાસે ;
અરે પુણ્યએ આપણે હાથ આવે,
લગારે લુખો લોભ તું કેમ લાવે. ૯૩

સુધારા વિષે.

લખ્યું વીનતી વાંચિને દેશી લોકો,
જતી રિદ્ધિને દૂર રસ્તેથિ રોકો;
અરે બોલનો તોલ માની અમારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૪
ચડી ચાર પાસે બધી રિદ્ધિ ચાલી,
ખજાના ખુટીને થયા ખૂબ ખાલી;
વિમાશો હવે વાત વેગે વિચારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૫
છુટા છેક થૈને તમે વેંમ છાંડો,
મહા હીંમતી થૈ હવે પાય માંડો;
અરે આપણી સંતતીને ઉગારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૬
થશે કષ્ટ જો વેમ મધ્યે કુટાશો,
ભર્યાં લોકના થોક મધ્યે લુટાશો;
નહીં આવશે દુઃખનો એક આરો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૭
પ્રજા જો તમારી સુધારો ન પામી,
ગરીબીથિ જીવે કરીને ગુલામી;
અમેરીકનોની દશા ઊરધારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૮
જવું ચીન વીલાયતે લાભ જાણી,
નહીંતો થશે ધારણા ધૂળધાણી;
ન રાખો હવે હઠ્ઠ જૂઠો નકારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૯૯
સજો મિત્રતા સજ્જનો સર્વ સાથે,
મટે આપદા આવતી આપ માથે;
અરે અંતરે વાત આતો ઉતારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૦
ખશીજાય જો મચ્છ પાણી અખૂટે,

નહીં તડફડે ત્યાંતણી સેર તૂટે ;
નહીં તો પછી કષ્ટનો ક્યાં કિનારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૧
દશા દૂર દેશોતણી તો તપાસો,
તહાં વીચરીને વસી રાતવાસો ;
સુરીતે શિખો જે રૂડા રોજગારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૨
વસી સૂખમાં લોક લે ખૂબ લાવો,
તમે ચોંપથી ચાલ તેવા ચલાવો ;
વડા દુઃખના ચાલ વેગે વિદારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૩
છુટે દુઃખ છે જો ઉપાયો છતાતો,
સુખી સૌ વસો શીદ દુઃખી થતાતો ;
નચિંત નડે તે પ્રબંધો નિવારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૪
અરે સજ્જનો સાંભળો શુદ્ધ આમેં,
રચ્યા છે રૂડા છંદ દલપત્તરામે ;
શણી રાખજો ચિત્ત વીચાર સારો,
કુધારો ન ધારો સુધારો વધારો. ૧૦૫

૬૭. કુસુમ વિચિત્રાછંદ. અ૦ ૧૨. " ન ય ન ય "

નયન પથાં બે કમળ ઉઘાંડી, કુસુમ વિચિત્રા નિરખવિ વાડી ;
ભમરભલા જ્યાં અધિક ભમેછે, ગુણિજનને તે હૃદય ગમેછે. ૧૦૬

૬૮. તામરછંદ. અ૦ ૧૨. " ન જ જ ય "

નિજ જય કોણ કદી ન વિકાસે, જયગત તામર—નેન જણાશે ;
જય મળવા કરિ જુદ્ધ મરેછે, જય મળવા શુભ કર્મ કરેછે. ૧૦૭

૬૯. પ્રિયંવદાછંદ. અ૦ ૧૨. " ન ભ જ ર "

ન ભજરે પ્રભુજિ કેમ તું કદા, પરમ મિત્ર પ્રભુ છે પ્રિયંવદા ;
સરસ શાંતિ પ્રભુથી પમાયછે, પ્રભુ વિના દુઃખ ખરાં ખમાયછે. ૧૦૮

૭૦. પ્રમિતાક્ષરાછંદ. અ૦ ૧૨. " સ જ સ સ "

અજિ શીશફૂલ બહુ બેશ બણી, પ્રમિતાક્ષરાથિ ગુણ ગાય ગણી ;
વનિતા વિલોકિ ગત વાસરમાં, કરતી કલ્લોલ કમળાકરમાં. ૧૦૯

૭૧. શૈલછંદ. અ૦ ૧૨. " ય ય ય જ "

લતે તૂત ગો લાખ તેથી શું થાય,
નહી શૈલ માંથી શિલા નાશિ જાય ;
મહા મચ્છને સિંધુમાં સૂખ સાત,
મને તો ગમી તેમ આ ગૂજરાત. ૧૧૦

૭૨. તરલનયનછંદ. અ૦ ૧૨. " ન ૪ "

નૌગ નળ નળ કહિ રેવુવર, કહિ તુજ તરલ—નયન કર ;
સજ કરિ વિધિ શુભ અવસર, કરક સકળ નિધિ તટપર. ૧૧૧

૭૩. દલછંદ. અ૦ ૧૨. " ભ જ સ ય "

ગાન શુભ ગાય પણ થાય ગંદો,
ખૂબ દલખાંત ધરિ ખાય ખંદો ;
મૂર્ખ મનમાં અધિક માન માગે,
લોભ અણથોભ નહિ ક્ષોભ લાગે. ૧૧૨

૭૪. વંશસ્થછંદ. અ૦ ૧૨. " જ ત જ ર "

જતાં જરો વાર કશી ન જાણજે,
પવિત્ર વંશસ્થ પુરા પ્રમાણ જે ;
અરે અજાણ્યું મરવાનું આવશે,
તમામ તેનું ધન તે તજાવશે. ૧૧૩

૭૫. વૈશ્વદેવીછંદ. અ૦ ૧૨. " મ મ ય ય "

માંમાયે પજે, કૃષ્ણને યાદ કીધાં,
તેડાવ્યા વિપ્રો, વૈશ્વદેવી પ્રસિદ્ધા ;
મલ્લોને આજ્ઞા, આપિ એવી વળી જે,
જો આવે જમે, કૃષ્ણનો જીવ લીજે. ૧૧૪

૭૬. ઇંદ્રવંશાછંદ. અ૦ ૧૨. " ત ત જ ર "

તે તો જરાં ધીરજથી તપાસરે, થે ઇંદ્રવંશા ન થવું ઉદાસરે ;

---

૧. નગ નામના જાંદગને પાજ આપવાની સૂચના રામ કરેછે.

હેત કરી અર્જુનને કહે હરી, સંગ્રામ સાધો ધનુ બાણને ધરી. ૧૧૫

૭૭. તારકછંદ. અ૦ ૧૩. "સ ૪ ગ"

શિશુશીશ ગધાંજનની શિર જેમે,
નહિ તારક દેવતણા પદ પામે ;
અબળા તણિ ઘાત કરે અતિ કોપે,
પછિ તે નરને ધરશે હરિ તોપે. ૧૧૬

૭૮. કલહંસછંદ. અ૦ ૧૩. "સ જ સ સ ગ"

સજશે સગાંથિ શુભ સ્નેહ રહીને,
કલહંસ કંઠ કરિ વાણિ કહીને ;
સુખ સાજ આજ ધરિ લાજ વધારે,
શુભ કાજ તેજ જન સર્વ સુધારે. ૧૧૭

૭૯. મત્તમયૂર અથવા માયાછંદ. અ૦ ૧૩ "મ ત ય સ ગ"

મેં તેઓ સંગે, વસિ સારૂં સુખ માણ્યું,
માયા જોડીને, જનમાનું ફળ જાણ્યું ;
તે તો સર્વેના, ગુરૂજી સંશય તોડે,
જે છે તે જેવા, સુવસે તે જન જોડે. ૧૧૮

૮૦. પ્રભાવતીછંદ. અ૦ ૧૩. "ત ભ સ જ ગ"

તું ભાસિ જે, ગુણ ગણના શિખાંવતી,
સ્નેહિ સદા, સુજ પણ તું પ્રભાવતી ;
તારોજ છું, જન ભગવંતિ ભારતી ;
દેવી રખે, દિલ સુજને વિસારતી. ૧૧૯

૮૧. કંદુકછંદ. અ૦ ૧૩. "ય ૪ લ"

લતાં તાત તેં બાગવાંને બગાડીજ ;
રમી કંદુકે રોજ ખામી લગાડીજ,
હવે નાગવલ્લી હશે સારિ તે કેમ,
અરે આપણો બાગ શું સુંદરે એમ. ૧૨૦

૮૨. વસંતતિલકાછંદ. અ૦ ૧૪. "ત ભ જ જ ગ ગ"

તું ભોજ જેગ ગણતાં, તુંજ ભૂપ ભાસે ,

વેશ્યા વસંતતિલકા, કદિ કીર્તિ ગાશે;
હૈયે પ્રજા હિત કસો, ન વસ્યો સુધારો,
શી કીર્તિ તારિ કથશે, કવિ કોઈ સારો. ૧૨૧

૮૩. લીલાછંદ. અ૦ ૧૪. "ત ભ ય જ ગ લ"

તેં ભૂલ તારિ લહિ નિશ્ચે થયો વિનાશ,
જેની કૃપાથી કરિ, પામ્યો લિલા વિલાસ;
તેનો કદાપિ નહિ, કીધોજ તેં તપાસ,
દંભી દિઠોજ દિલ, દીઠો ન દેવદાસ. ૧૨૨

૮૪. પડધમીછંદ. અ૦ ૧૪. "ન ભ જ ર ગ ગ"

ન ભજરે, ગગડતાં, પથરને બંદા,
પ્રગટતાં, પ્રથમથી, પડધમીછંદા;
ધરમના, કરમના, સરસ જ્યાં ધારા,
અમર ત્યાં, અવરમાં, ભ્રમણના ભારા. ૧૨૩

૮૫. ચામરછંદ. અ૦ ૧૫ "ર જ ર જ ર"

રોજ રોજ રાખિને રમોજ રાગ રંગમાં,
ચામરો ચલાવિ ચિત્ત મોહિ મોરચંગમાં;
બાગમાં બિરાજિ સાજિ અંગરાગ અંગમાં,
કેદિ જેમ કોટડી વિષે વસ્યો કુઢંગમાં. ૧૨૪

૮૬. નિશિપાળછંદ. અ૦ ૧૫. "ભ જ સ ન ર"

ભોજ મુનિ રિદ્ધિ કદિ કાળ નહિ રાખતો,
ચોકી નિશિપાળતણિ રાખિ સુખ ચાખતો;
જોર નહિ જ્યાં સકળ ચોરતણું ચાલતું,
દુષ્ટ દિલ સાલ મહિપાળ બળ સાલતું. ૧૨૫

૮૭. માલિનીછંદ. અ૦ ૧૫. "ન ન મ ય ય"

નળસુત ગુરુગાથા, સાંભળી શોક પામે,
અધિક હિતથિ આણ્યાં, માલિની સંગ મામે;
રજનિ દિવસ રાખ્યાં, પ્રીતથી પંડપાસે,
નળનૃપ નિજનારી, લે વને જાય વાસે. ૧૨૬

૮૮. માળા અથવા સૃણિછંદ. અ૦ ૧૫. " ન ૪ સ "

નળ નળ નળ સુખ તજિ વહુ નળની,
સૃણિ ધરિ જપિ પળ વિપળ સકળની;
ગતિ કરિ અતિ ફરિ ફરિ વન વનમાં,
ગતિ અતિ વિકળ મનન પતિ મનમાં. ૧૨૭

૮૯. સારંગીછંદ. અ૦ ૧૫. " મ ૫ "

મામી મામો મોટો લોટો, મીઠું પાણી માગેછે',
સારંગી લેને શું બેઠાં, ભૂખ્યાં હાડો ભાગેછે;
રાંધો શીધો રૂડી રીતે, પ્રીતે પાણી લાવોને,
ભાવે જે સાહેલી ભેગાં, વેગે વેગાં આવોને. ૧૨૮

૯૦. નલિની અથવા ભ્રમરાવળીછંદ. અ૦ ૧૫. " સ ૫ "

શિશુ લે' જળ ભાંગ વિ'લોકિ પ્રભાત સમે',
રસ ભોગિ ભલી ભ્રમરાવળિ કેવી ભમે;
મન રંજન કંજ પ્રફુલ્લિત કોમળ છે,
જમુના જળથી પણ નિર્મળ તે જળ છે. ૧૨૯

૯૧. હંસછંદ. અ૦ ૧૫. " સ જ જ ભ ર "

સજ જીભ રાવણ શત્રુની' રટનાં સદા,
સ્વર હંસથી પણ શુદ્ધ તો કહીશું તદા;
બકનાર થૈ બકવા કદી નહિ બોલજે,
તજિ તૂત તું ખરૂં તત્વ તે પણ તોલજે. ૧૩૦

૯૨. ચંચળાછંદ. અ૦ ૧૬. " ર જ ર જ ર લ "

રે' જરાં જરાં લખાય 'તેટલુંજ તું લખીશ;
ચંચળા થશેજ ચિત્તવૃત્તિ સદ્ય તું શિખીશ;
એટલો અભ્યાસ આજથી અધિક આદરીશ,
કેટલાક કાળમાં વિશાળ કામ તું કરીશ. ૧૩૧

૯૩. વિશેષ અથવા નીલછંદ. અ૦ ૧૬. " ભ ૫ ગ "

ભામિ ભમે' ભગવાન, મુખે' ભણતાંજ ભજો',
વાદ વિશેષ વિચારિ, તમે તતકાળ તજો;

વેદ પુરાણ કુરાન, ભલી વિધિયે ભણવાં,
જો ન ભજે ભગવાન, ભણ્યાં ન ભણ્યાં ગણવાં. ૧૩૨

૯૪. નારાચછંદ અ૦ ૧૬. "જ ર જ ર જ ગ"

જરા જરા જગાધિનાથ ભક્તિ મુક્તિ જાણિને,
નારાચછંદથી કરો નરો વિશુદ્ધ વાણિને;
કર્યાથી આમ ઠામ ઠામ એજ કામ આવશે,
મટાડિને મહાકલેશ મારથી મુકાવશે. ૧૩૩

૯૫. રૂપમાળીછંદ. અ૦ ૧૭. "ર સ જ જ ભ ગ લ"

રીસ જો જિભ ગાળથી બકવાં કર્યે બહુ થાય,
રાણિ જો શુભ રૂપમાળ ચિતે ન ભૂપતિ ચાય;
બોલવો મુખ બોલ તે કરિ તોલવંત વિચાર,
કાઢવો નહિ આકરો અણશુદ્ધિ એક ઉચાર. ૧૩૪

૯૬. શિખરિણીછંદ. અ૦ ૧૭. "ય મ ન સ ભ લ ગ"

યમોના સંભાળી, ગણ અગણિતો દોષવિ ડરો,
દિસે રસ્તો સેલો, ભવશિખરિણી અંત અઘરો;
ભુલાશો લોભાશો, લગભગ લુટાશો સિમસુધી,
ઉમંગેથી આગે, સુજવિ સતસંગે સદબુધિ. ૧૩૫

પ્રભુસ્તુતિ.

પિતા માતા તો તું, જરૂર વળિ ત્રાતા જગતનો,
સદા શાતા દાતા, ભગનિ જન ભ્રાતા ભગતનો;
પુરાણે પ્રખ્યાતા, પ્રભુજી કરૂણા કોટિ કરજે,
મહારાજા મારૂં, દલપત કહે દુઃખ હરજે. ૧૩૬
નથી હુંમાં નીતી, નથિ પરમપ્રીતી પ્રભુપદે,
નથી રૂડી રીતી, નથિ અધિક ભીતી ધરિ રૂદે;
તથાપી તું તારૂં, બિરદ મનમાં શુદ્ધ ધરજે,
મહારાજા મારૂં, દલપત કહે દુઃખ હરજે. ૧૩૭

૯૭. મંદાક્રાંતાછંદ. અ૦ ૧૭. "મ ભ ન ત ત ગ ગ"

ગામે નાંખી, ગયું પવનથી, હામને દામ નેવાં,

મંદાક્રાંતા, વણિક વનિતા, તેથિ યે ત્રાસ ઘેલી ;
બારે બેઠી, બહુજ બકતી, છેક છે માથુ ફૂટ્યું,
ઘેલી કેરૂ, ગરિબ ઘર છે, લેખિ એવું ન લૂટ્યૂં. ૧૩૮

૯૮. પૃથ્વીછંદ. અ૦ ૧૭. " જ સ જ સ ય લ ગ "

લગી[1] નર નરો, રહે' ઘર ભર્યા, દિવા રાત્રિમાં',
નહી હરઘડી, વધે ઘરવિષે, પ્રજા પૃથ્વિમાં ;
વિના નર કદિ, સ્ત્રિયો અવનિમાં, વસે જેટલી,
પ્રજા પણ નહીં, વધે નરવિના, જુઓ એટલી. ૧૩૯

૯૯. હરિણીછંદ. અ૦ ૧૭. " ન સ મ ર સ લ ગ "

નં સમરંસ લાગે', ઝેરને' સુધારસ જ્યાં હશે',
નયન હરિણીનાં, ભૂંડનાં બરાબર ક્યાં થશે ;
મુરખ જનના ને, જ્ઞાનિના વિચાર ન મેળવો,
કનકરજ સાથે, ધૂળનો ન ભેગજ ભેળવો. ૧૪૦

૧૦૦. ચર્ચરીછંદ અથવા વિબુધપ્રિયા. અ૦ ૧૮.
" ર સ જ જ ભ ર "

રીસ જો જિભ રાખશે', જન ભાખશે' ન સુખે ભલું,
ચર્ચરી ચિતમાં થશે, વળિ કષ્ટ કારણ કેટલું ;
કલેશથી લવલેશ જો, કદિ ક્રોધ અંતર ઊપજે,
નેણમાં વળિ વેણમાં, પણ શાંતિ સજ્જન તો સજે. ૧૪૧

૧૦૧. ચંદ્રક્રીડાછંદ. અ૦ ૧૮ " ય ૬ "

લતે' તાત તું તો ગેગો' છેક છે' છોકરાંથીજ છોટો,
જુએ ચંદ્રક્રીડા મુછાળો થઈ માનની આપ મોટો ;
હસે ને ખસે ને ધસે ધાઇને શું શશીબિંબ સામે,
તજી અર્થ ઉદ્યોગનો જોગ શું કાળ કાઢે નકામો. ૧૪૨

૧૦૨. ઝૂલણાછંદ. અ૦ ૧૯ " સ જ જ ભ ર સ "

સજ જીભરે' સલુણી[2] સદા, શુભ વાક્ય માંહિ મિઠાશ,
ઝુલતુંજ બાળક ઝૂલણાતણું, હર્ખિ હોય હુલાસ ;
નર નારિ ધારિ વિચારિને, વળિ સારિ સારિ કહેજ,
શુણિ રંકને વળિ રાય તે, દિલ રાજિ રાજિ રહેજ. ૧૪૩.

---

૧ કીકો. ૨ પારણાનુ.

૧૦૩. **શાર્દૂલવિક્રીડિતછંદ. અ૦ ૧૯. " મ સ જ સ ત ત ગ "**

માંસી જેં સુત તેં ગણી ન મુંજની, કોયા કશી પીડિતેં ;
તેથી હું સ્તુતિ તારિ સારિ સંજીકું, શાર્દૂલવિક્રીડિતે ;
માતા મોટી સમાન દાન સુખ દે, પાળ્યો ગણી પ્રાણુ જે ;
જીવું જ્યાંસુધિ જો ન જાણુ જશતો, પાપી પુરો જાણજે. ૧૪૪

ગાયકવાડ મહારાજને આશીર્વાદ.

કલ્યાણી કમળાક્ષિ દેવિ કમળા, કલ્યાણ તે તો કરે ;
ભંડારી ભવદેવનો ભવનમાં, ભંડાર ભારે ભરે ;
સિદ્ધી બુદ્ધિ સમૃદ્ધિ વૃદ્ધિ સુખ સૌ, સોંપે સદા શ્યામજી ;
ખંડેરાવ અખંડ ખૂબ ખુશિમાં, રાખે રૂડા રામજી. ૧૪૫
પ્રીતે પ્રૌઢ પ્રતાપ પૂર્ણ પ્રભુતા, પામો પ્રજાના પતી ;
મોટા મત્ત ગજેંદ્ર રત્ન સરિખા, દેવેંદ્ર તે દે અતી ;
ધારી ધૈર્ય ધનુર્ધરાદિ વિધિના, ધી મંત છો ધામજી ;
ખંડેરાવ અખંડ ખૂબ ખુશિમાં, રાખે રૂડા રામજી. ૧૪૬
વિદ્યા વાદ વિનોદ વાણિ વિમળા, જિહ્વાગ્ર વાસો વસે ;
આપે પુષ્ટ અભીષ્ટ કષ્ટ હરિને, સંપુષ્ટિ તુષ્ટી થશે ;
મંત્રી મિત્ર પવિત્ર પાત્ર મતિના, કલ્પ્યાં કરે કામજી ;
ખંડેરાવ અખંડ ખૂબ ખુશિમાં, રાખે રૂડા રામજી. ૧૪૭

૧૦૪. **શંભુછંદ. અ૦ ૧૯. " સ ત ય ભ મ મ ગ "**

સતિયે ભૂમી મુગટે મેલી, કર જોડીને વંદ્યા સ્વામી ;
સતિથી શંભૂ હસિને બોલ્યા, પછિ તે પ્રીતી પૂરી પામી ;
જિવતો કીધો સુતને જ્યારે, શુભ માથું હાથીનું મેલી ;
ઉરમાં આનંદ અતી આવ્યો, શિવ ખોળે જે ખાંતે ખેલી. ૧૪૮

૧૦૫. **ગીતક અથવા મુનિશેખરછંદ. અ૦ ૨૦.**

" સ જ જ ભ ર સ લ ગ "

સજિ જેં ભગી સળગાવ બંદુક, તાકિ તોડ નિશાન તું ;
શુભ એ કળા મુનિશેખરે, શિખવેલિ તેજ સમાન તું ;
કરિ ક્ષત્રિ ધર્મનું કર્મ તે, પરમાર્થ પૂરણ પામશે ;
દળ દુષ્ટને સુખ દીનને દઈ, જે થકી જશ જામશે. ૧૪૯

૧૦૬. સ્રગ્ધરાછંદ. અ૦ ૨૧. " મ ર ભ ન ય ય ય "

મેં' રંભાને લતે' તે', ગંગડિ પડિ દિઠી,' સ્વર્ગથી' સાત વારી';
માટે તે મેલ આળા, મુનિજન સમિપે, સ્રગ્ધરા નારિ સારી;
હાવે ભાવે વિભાવે, ચિત ન મુજ ચળે, છેક વૈરાગ્ય છાંડી;
મેલીને માન ઘેલી, જુગતિ તજિ જજા, શું દિસી મૂખ માંડી. ૧૫૦

૧૦૭. મદિરાછંદ. અ૦ ૨૨. " ભ ૭ ગ "

ગા' શિશ શું શશિશો' સુખકાર, સજી સગળાં સુખસાગરને';
તું મદિરા મદથી ન મચીશ, બચીશ ભજી નટનાગરને;
ઈશ્વરને તજિ અન્ય ભજે જડ, કૂપ તજે ગ્રહિ ગાગરને;
ઓપડ વેપડ વેદ તણાં તજિ, પાર કરે ક્રિમિયાગરને. ૧૫૧

૧૦૮. હંસીછંદ. અ૦ ૨૨. " મ મ ત ન ન ન સ ગ "

માં મોતીને નાના અંગે, ધરમ કરેસ પર રંગઝગ લાગી;
હંસી ત્યાંની બોલી ત્યારે, અઘટિત ગરવ ન કરિશ અભાગી;
જે પોતાને ધર્મી જાણે, પરજન પર અતિ અરુચિજ આણે;
તેને તે શું ધર્મી ધારો, તન તજિ અચિત ગમન દુઃખ ખાણે.૧૫૨

૧૦૯. કેકનીશારદાછંદ. અ૦ ૨૩. " ર ૭ ગ લ "

રે' રસ રે' રસ રંગ લે કોકિનો, શુદ્ધ સારી' રિતે સાંભળી સાદ;
કેકની શારદા સોધિ શોભિ ભલી, અંતરે એજ તું રાખજે યાદ;
આ સ્વરે એકડો થૈ મકારે મળો, જૈશ તો સર્વને લાગશે સ્વાદ;
જો અકારે મકારે મળી જૈશ તો, તુચ્છ તું થૈશ મેલીશ મર્જાદ.૧૫૩

૧૧૦. સર્વગામી અથવા અગ્રછંદ. અ૦ ૨૩. " ત ૭ ગ ગ "

તું તાત તું તાત તું ગંગધારી, ભલું કામને' બાળિને' કામ કીધું;
તું 'સર્વગામી' સદા વિશ્વનું તે, વળી મૂળથી 'અગ્ર' તો માંડી દીધું;
જો શુદ્ધ ભાવે સજી સેવના તો, વડા દેવના વેરિથી વેર લીધું;
તેં સિંધુ મંથ્યા સમે શીઘ્ર કોઠી, કૃપા પ્રાણિને પાળવા ઝેર પીધું.૧૫૪

૧૧૧. વર્ણવાવેશ્વરીછંદ. અ૦ ૨૩. " ય ૭ લ ગ "

લતે' તાત તું તાત તું ગા પ્રભુને,
પ્રભુની કૃપાથી ભલું પામશે';

અમા એટલે એ અલક્ષ્મી પ્રમાણી ;
રૂડા રામના નામમાં તેં રહ્યાથી,
લિધી એટલી શક્તિ તો મૃત્યુ તાણી. ૧૧૪

૧૧૬. વૈકુંઠધામાછંદ. અ૦ ૨૪. "ર ૮"

ગાંજ તો તાંતિ તે તાંત તે ગાંઇ છે,
રે' કહ્યો અન્ય ઉપાંત્ય શા કારણે ;
દેવ વૈકુંઠધામા વિના વિશ્વમાં,
ધ્યાન ધારૂ ન ધારી ખરી ધારણે ;
અંતરે આંટિ એ તો પડી આદિથી,
પાંચમે વર્ષ પોઢ્યો હતો પારણે ;
છેક તે ટેક છોડ્યોજ છૂટે નહિ,
બોલતાં બોલ બીજી રિતે બારણે. ૧૧૫

૧૧૭. દુમિલાછંદ. અ૦ ૨૪. "સ ૮"

શશિ શું શશિ શું શશકાંતણિ સંગત,
અંગ ઉમંગ સજી સજવી' ;
દુજને જન તે દુમિલાપ થકી,
કહિ નામ શશાંક પિડે પજવી ;
તજિ તે છબી તુર્ત હવે હરખાઈ ;
ભલી છબી કોઇ બીજી ભજવી ;
જગમાં હલકાઈ કહે મતિમંદજન,
તે તણિ સંગત તો તજવી. ૧૧૬

સુખદા, વિષ્ણુ, અથવા સુરેશ્વરછંદ. અ૦ ૨૪. "જ ૭ ય"

જગજ્જોતિ જગજ્જોતિ જપે' કરી જ્યોત,
ગુણ્યો જયવંત જને' કરિ જેવી,
સદા 'સુખદા' અપવર્ગ વિષે પણ,
આગળ એજ થશે વળિ એવી ;
વડી પ્રિય, 'વિષ્ણુ' 'સુરેશ્વરને' વળિ,
તે પરમેશ્વરને પ્રિય તેવી ;

અગાધ અતી અવિનાશિ થશે,
ઉપમા પછિ અન્ય કહે કવિ કેવી. ૧૬૭

૧૧૯. કળાકુશળ, અથવા લવિંગલતાછંદ. અ० ૨૫. "જ ૮ લ"

જજોજિ જજોજિ જજો લઈને જશ,
પુણ્ય વધે વળિ પાપ નિવારણ;
અનેક 'કળાકુશળે' કરિને કરિ,
કીર્તિ 'લવિંગલતા' ભવતારણ;
વડા વિદવાન કરે મુખવાસ,
કૃપા નિધિની રિઝનું પણ કારણ;
વધે સુખદાયક વાયક શુદ્ધ,
સભાસદ મધ્ય સભા શણગારણ. ૧૬૮

૧૨૦. અરવિંદમુખીછંદ. અ० ૨૫. "સ ૮ લ"

શશલે[1]જિજ જૈ[2] જુજ જુક્તિ સજ્યાંથિ,
મહાંમદમત્ત મુઓ ગજરાજ;
મનમાં ગણજે અરવિંદ મુખી,
બળ બુદ્ધિ થકી અધિકુ નહિ આજ;
બળવંત બહુ ગજરાજ બનેલ;
કરે નરને વશ થૈ નિત કાજ;
મગરો પણ માનવિથીજ મરાય,
જુઓ વળિ જેથિ ન મોટું જહાજ. ૧૬૯

૧૨૧. કિશોરછંદ. અ० ૨૬. "સ ૮ લ લ"

સૈળજોજિ[3] જજોજિ જજો લવલેશ,
કુછંદ કળા ગુણ ગાય ન ગાયક;
વયવૃદ્ધ કિશોરતણે વદને,
વસજોજિ સુછંદ કળા સુખદાયક;
જગમાં જન જેથિ જણાય જરૂર,
લલીતપણે શુભ લક્ષણ લાયક;

---

૧ સસલાજીએ. ૨ જઈને. [સસલાએ જઈ જરા જુકિત કીધાથી મોટો હાથી મરાયો.] ૩ કુછંદકળા સળીજજો ને જરાએ જરા જતી રહેજો; ઇત્યાદિ.

વળિ દેશિ જનોપર પ્રીત વધારી,
સુખે કરિ થાય સદૈવ સહાયક. ૧૭૦

૧૨૨. મનહરછંદ. અ૦ ૩૧.

અક્ષર જો એકત્રીશ, ધોરીધારીને ધરીશ,
સીમાડે ગુરૂ સજીશ, તે પદે તમામને;
આવે વર્ણ આઠ આઠ, પઢતાં પવિત્ર પાઠ,
ઠરાવી વીશ્રામ ઠાઠ, ઠીક ગણી ઠામને;
ગુરૂ લઘુ ગણિતથી, નીયમ કળાનો નથી,
શીખીને સજે સુખથી, હૈયે રાખી હામને;
સારો છંદ સુખધામ, નકી મનહર નામ,
રચી દલપત્તરામ, રટે રામનામને. ૧૭૧

નાળિએર વિષે.

નિહાળીને નાળિએરી-કેરૂ ફળ નાળિએર,
મનુષ્યના મુખસમ શોભે શોભા સારિતે;
કહે દલપત્ત કહું કલ્પના કરી કોઈ,
કવિયે કવિતા ત્યાં વિચારીને ઉચ્ચારિતે,
કોઈ કાળે કરતારે ભુવનને ભરતારે;
ધરા ઉપરે પ્રજા વધારવાને ધારિતે;
હું જાણુછું નારિયો નકારિયોથી હારીને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિતે. ૧૭૨
કરીને મજુરી પુરી પુરૂષે કમાણી આણી,
ઠાલી ઠકરાણી થૈ નિચ્ચિંત ખાય નારિ તે.
કહે દલપતરામ દામ તે તમામ લેતાં,
કદાપિ ન કહે કહે કશી વાતે ઉપકારિ તે;
જરૂર બીજી તો કશી જોવાથી જણાતી નથી,
વંશવૃદ્ધિ માટે પરણીને કરે પ્યારિ તે;
હું જાણુછું નારિયો નઠારિયોથી હારીને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિ તે. ૧૭૩
સમજે ન પોતે આણસમજુ પતિને કહે,

ધુંધવતી બોલે બોલ ધમકી ધિક્કારિતે ;
કંથને અત્યંત નિત્ય કાયર કાયર કરે,
ક્લેશનું વિશેષ મૂળ કષ્ટ પુષ્ટકારિ તે ;
જાણી અવગુણખાણી કહું શું વખાણી ખૂબ,
ઝપટ કપટથી લપટ દિલદારિ તે ;
હું જાણુંછું નારિયો નઠારિયોથી હારિને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિતે. ૧૭૪
કરીને કંકાસ દિલ કંથનું ઉદાસ કરે,
ખુશામદ કીધે ખુશી ન રહે નઠારિ તે;
કેંક તેથી ત્રાસી નાશી કીધો જઇ કાશી વાસ,
કેંક જોગાભ્યાસી વનવાસી થૈ વિસારિ તે ;
એજ પાપે પીધું હશે અગરતે સમસ્ત પોતે,
અરત થવા હળાહળ વિષવાળું વારિ તે ;
હું જાણુંછું નારિયો નઠારિયોથી હારિને,
વિચારીને સ્રષ્ટાએ સૃષ્ટિ વૃક્ષથી વિસ્તારિ તે. ૧૭૫

૧૨૩. ઘનાક્ષરીછંદ. અ૦ ૩૨.

ચરણ ચરણમધ્ય વરણ બત્રીશ વસે,
વિશ્રામ વિશ્રામ ઠામ અક્ષર જ્યાં આઠ આઠ ;
ગણો તો આનંદકંદ છંદ તે ઘનાક્ષરી છે,
એમ છંદ શૃંગારપિંગળમાં લખેલ પાઠ ;
અંતે ગુરૂ લઘુ આણ કાંતો જોડ લઘુ જાણ,
વિશ્વપતિને વખાણ ઠરાવીને ઠીકઠાઠ ;
ચારે ચરણોમાં વર્ણ એકસો અઠાવીસ છે,
અર્દ્ધછંદમાં તો ચાર ઉપર શોભીત સાઠ. ૧૭૬

પારકી પ્રીત વિષે.

પ્યારા પિયુજી પરાઈ પ્રીતની પ્રતીત તજો,
વિસરતાં વિસરતાં વિસારી વિસરી જાય ;
ફુલેલાં દેખીને ફૂલ ફોગટ ફૂલાવું નહીં,

ફુલની સાફઈ તો ફરે દિવસે ફરી જાય ;
પીતળનો પ્રીતનો પતંગનો પોથીનો રંગ,
નવો નવો નવદિન સુધી હેયું હરી જાય ;
ચાહિને ચઢાવિયે તો ચારગણો ચઢ્યો જાય ;
ઉતરવા દેયે તો ઉતરતાં ઉતરી જાય. ૧૭૭

અર્દ્ધસમપદછંદ.

૧૨૪. વૈતાળીયછંદ. અ૦ ૧૦-૧૧.

" સ સ જ ગ " " સ ભ ર લ ગ "

શશિ જો ગુણસુર્ય મોળથી, સંભરે લાગિવળે વિશાળથી ;
તુજમાં કદિ તે ગુણો રહ્યા, નથિ વૈતાળિય કાવ્યમાં કહ્યા. ૧૭૮
રચના રચનારરે ધણી, કરુણાગુ કરુણા કરો ઘણી ;
પ્રભુતા પ્રભુતારિ તું ધરી, મજરો લૈ મજરોગ લે હરી. ૧૭૯
(વૈતાળીયના ઘણા ભેદ છે પણ આ ઠેકાણે લખ્યા નથી.)

પુષ્પિતાગ્રા. અ૦ ૧૨-૧૩. " ન ન ર ય ૦" "ન જ જ ર ગ"

ને નર યવંન જાણુ જૂદિ જાતે';
નિજ જર ગાંઠ વિષે' ન જૂદિ નાતે';
કિધઅરપણ પુષ્પ પુષ્પિતાગ્રા,
સકળ સજાતિ સજાતિ વલ્લિ સાગ્રા. ૧૮૦
નથિ નથિ વૃત પાર પિંગળોમાં,
પણ ભલિ વીધ પ્રસિદ્ધ પુસ્તકોમાં ;
નિરખિ નિરખિને પ્રમાણ આપ્યાં,
છુટકજ છંદ સ્વરૂપ છેક છાપ્યાં. ૧૮૧

પ્રકરણ ૪ થું.

સંખ્યા પ્રસ્તારાદિક.

હરિગીતછંદ.

સંખ્યા અને પ્રસ્તાર શુચિ વળિ, નષ્ટ ને ઉદ્દિષ્ટ છે,
મેરૂ પતાકા મર્કટી એ, આઠ ભેદ અભિષ્ટ છે ;

માત્રાતણા ને વરણના, જૂદા જૂદા તે જાણવા,
સઘળા મળીને સોળ ભેદ, વિવેક રાખિ વખાણવા. ૧

સંખ્યાલક્ષણ.

આટલી માત્રાની કહો કવિ, છંદ જાતી જેટલી,
આટલા અક્ષરની કહો વળિ, છંદ જાતી કેટલી ;
જો એમ પૂછે પ્રશ્ન તો, કહિયે ઉત્તર ગણતી કરી,
સમજજો તેનું નામ સંખ્યા, ધીરનર ધીરજ ધરી. ૨

માત્રાસંખ્યા.

દોહરા.

આંક એક પછિ બે લખી, પછિ મેળવ પુરે[૧] અંક ;
ત્રણ લખિને તે પ્રથમનો, ગણિ લખ પાંચ નિશંક. ૩
એ સંખ્યાથી સમજવું, એક કળાનો એક ;
બેના બે છંદો બને, વળિપણ એજ વિવેક. ૪

માત્રાસંખ્યાનું ઉદાહરણ.

કેટલી માત્રાના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭	૮	૯	૧૦
કેટલી જાતિના છંદો બને.	૧	૨	૩	૫	૮	૧૩	૨૧	૩૪	૫૫	૮૯

પ્રસ્તારનું કારણ.

દોહરા.

તે સઘળા છંદો તણા, કરિ જોવા આકાર ;
ઈચ્છા જો ઉર ઉપજે, પછિ કરિયે પ્રસ્તાર. ૫

માત્રા પ્રસ્તાર.

જો તું ઈચ્છે જેટલી, માત્રાનો પ્રસ્તાર ;
ગુરુ લખિને ગણતાં વધે, તો લઘુ આગળ ધાર ; ૬
પ્રથમ ગુરુ નીચે લઘુ, પછિ લખ ઉપર પ્રમાણ ;
જો માત્રા ગણતાં ઘટે, લઘુગુરુ આગળ આણ. ૭
એજ રિતે લખતાં જવું, આવે જ્યાંસુધિ અંત ;

૧. પહેલા આંકડો.

લખતાં આવે સર્વ લઘુ, લખિયે ત્યાં પર્યંત. ૮

માત્રાપ્રસ્તારના ઉદાહરણ.

કેટલી માત્રાનો	૧	૨	૩	૪	૫
પ્રસ્તાર.	I	ડ	Iડ	ડડ	Iડડ
		II	ડI	IIડ	ડIડ
			III	IડI	IIIડ
				ડII	ડડI
				IIII	IIડI
					IડII
					ડIII
					IIIII

શુચિલક્ષણ.

રૂપ એ વિષે કેટલાં, આદિલઘુના હોય ;
અંત લઘૂ, ગુરુ આદિનાં, ગુરુ છેવટનાં જોય. ૯
અને લઘૂ આદ્યંતનાં, લઘુ આગળ ગુરુ અંત ;
ગુરુ આગળ લઘુ અંતનાં, દિસે ગુરુ આદ્યંત. ૧૦
સંખ્યાક્ષરથી સર્વ તો, તેનો થાય તપાસ ;
શુચિ તેને તો સમજવી, વધે અચળ વિશ્વાસ. ૧૧

માત્રાપ્રસ્તાર શુચિ.

હરિગીતછંદ.

સંખ્યાંત અંક સમીપ અંક, સમાન જાણો જેટલાં ;
લઘુ આદિનાં રૂપ એટલાં, લઘુ અંતનાં પણ એટલાં ;
અંત્યાંકથી દ્વિતિયાંકસમ, ગુરુ આદિનાં, ગુરુ અંતનાં ;
વળિ જરૂર જાણો એટલાં, એમાં લઘુ આદ્યંતના. ૧૨
અંત્યાંકથી તૃતિયાંક–સમ, લઘુ અંતને ગુરુ આદિનાં ;
તેનીજ તુલ્ય તમામ છે, ગુરુ અંતને લઘ્વાદિનાં ;
પણ ચતુર્થાંક પ્રમાણ છે, આદ્યંત ગુરુનાં વૃત્ત તો ;
શુચિ માત્રિકા પ્રસ્તારની, દિશિ દાખવે દલપત્ત તો. ૧૩

પાંચમાત્રાના પ્રસ્તારની શુચિનું ઉદાહરણ.

રૂપનો આકાર.	એવાં કેટલાં રૂપ.
લઘુ આદિનાં.	૫
લઘુ અંતનાં.	૫
ગુરૂ આદિનાં.	૩
ગુરૂ અંતનાં.	૩
આદિ અંતલઘુનાં.	૩
લઘુ આદિ અને ગુરૂ અંતનાં.	૨
ગુરૂ આદિ અને લઘુ અંતનાં.	૨
આદિઅંત ગુરૂનું.	૧

નષ્ટનું લક્ષણ. દોહરો.

એ પ્રસ્તારે અમુકમું, કહિયે કેવું રૂપ.
દે ઉત્તર એ પ્રશ્નનો, નષ્ટ ક્રિયા કવિ ભૂપ. ૧૪

માત્રા નષ્ટવિધિ.

હરિગીતછંદ.

કર નષ્ટ માત્રા જેટલીનું, લઘુ બધા લખિ તેટલા ;
સંખ્યાંક તે ઉપર લખી, છેવટ ઉપર છે જેટલા ;
પ્રશ્નાંક બાદ કર્યા પછી, જે અકબાદ બની શકે ;
તેની તળેનો લઘુ તથા, પરલઘુ મળી ગુરૂ થઈ ટકે. ૧૫
તે અંક બાદ કર્યા પછી, જે અંક બાદ બીજો થશે ;
ત્યાં પણ કહ્યા પરમાણ ગુરૂ કર, જ્યાં સુધી ઘટતા જશે ;
એ રીત માત્રા નષ્ટની, જિવમાં કવીજન જાણજો ;
કરિ દેખિ તેનો દાખલો, ઉરમાં અચળ મતિ આણજો. ૧૬

પાંચમાત્રાના ચોથા રૂપના નષ્ટનું.

ઉદાહરણ.

૧ ૨ ૩ ૫ ૮
। । । । ।
ऽ ऽ ।

૮ માંથી પ્રશ્નનો અંક એટલે ૪ બાદ કરતાં બાકી ૪ રહે તે ૪ માંથી ૩ બાદ થઈ શકેછે માટે ૩ ની તળેનો તથા તે પછીનો

લઘુ મળીને ગુરૂ કરવો, અને ૩ બાદ થયા પછી ૧ રહે
તેમાંથી ૧ બાદ થઈ શકેછે, માટે ૧ ની તળેનો અને તે
પછીનો લઘુ મેળવીને ગુરૂ કરવો. એવું ચોથું રૂપ છે.

ઉદ્દિષ્ટનું લક્ષણ.

દોહરો.

એક રૂપ લખિ આપને, કહે કિયું આ રૂપ;
દેખિ ક્રિયા ઉદ્દિષ્ટની, ભાખેછે કવિભૂપ. ૧૭

માત્રાઉદ્દિષ્ટવિધિ.

હરિગીતછંદ.

લઘુઉપર ગુરૂઉપર તળે, સંખ્યાંક લખિ મતિ ગાઢિયે;
ગુરૂ ઉપરના સઘળા ગણી, અંત્યાંકમાંથી કાઢિયે;
જે અંક ત્યાં બાકી જુઓ, તે રૂપ જાણો તેટલું;
લવલેશ કાંઈ વિશેષ નથિ, આ વિષે સમજો એટલું. ૧૮

પાંચમાત્રાના, બીજા રૂપના ઉદ્દિષ્ટનું.

ઉદાહરણ.

તેમજ કળાઓ જેટલીનો, પંક્તિ તેટલીનો ખરો ;
ભરિ ઉપર કોઠે એક પછિ છે, પંક્તિમાં છેલાં ઘરો ;
એ સર્વમાં પણ એકડા, ભલિ ભાત સમજીને ભરો. ૨૧

દર આદિ કોષ્ટકમાં બિજી, પંક્તિ થકી લખજો તમે ;
લખિ એક, પછિ બે, એક, ત્રણ, વળિ એક, ચાર અનુક્રમે ;
પછિ મધ્ય ઘર ભરવાં રહ્યાં, વિગતી કહુંછુ તે વિષે ;
તે ઘર ઉપરના ઘરતણો, વળિ તે ઉપર જમણી દિશે. ૨૨

લગતુંજ ઘર જે હોય તેનો, અંક મેળવિ માંડિયે ;
કહું રીત માત્રા મેરૂની, ભરતાં નજર નહિ છાંડિયે ;
લખવાતણા ઘર ઉપર લગતાં, હોય જો ઘર બે કદા ;
તો ડાબિ દિશનું ઘર ગણો, તે ઉપરનું જમણું સદા. ૨૩

ભરિ એમ આખો યંત્ર, છેલી પંક્તિ છેલા ઘરતળે ;
ધરિ શૂન્ય તેથી સમજવું, રૂપ ગુરૂવિના એટલાં મળે ;
શુન્યથી પ્રથમ લખિ એક, બે, ત્રણ, એમ ઘર છે જેટલાં ;
તેટલા ગુરૂનાં રૂપ છે, ઘર અંક બોલે તેટલાં. ૨૪

દોહરો.

પ્રતિ પક્ષોથી ડાબિ દિશ, લખ માત્રાના આંક ;
પંક્તિ માહિના મેળવી, લખ જમણા સંખ્યાંક. ૨૫

૭ માત્રાનો મેરૂયંત્ર.

	૧	૧	૧		
૨	૧	૧			૨
૩	૨	૧			૩
૪	૧	૩	૧		૫
૫	૩	૪	૧		૮
૬	૧	૬	૫	૧	૧૩
	૩	૨	૧	૦	
	ગુ.	ગુ.	ગુ.	ગુ.	

પતાકાનું કારણ.

૩૫ કહ્યાં મેરૂવિષે, વધઘટ ગુરૂનાં જેહ ;
કિયાં કિયાં તે સમજવા, સજો પતાકા એહ.

માત્રાપતાકાવિધિ.

હરિગીતછંદ.

જેટલી માત્રાની પતાકા, કરવિ ઈચ્છે અંતરે ;
ઉભિ લીટિ ઘર લખિ તેટલાં, સંખ્યાંક, નીચેથી ભરે ;
શિર ઉપરના ઘરથી પછી, ઘર એક એક અવાંતરે ;
મેરુની છેલી પંક્તીનાં, અક્ષર પ્રમાણે ઘર કરે.
ગુરૂ શુન્યની ગુરૂ એકની, અનુક્રમે પંક્તી જાણિને ;
શિર અંકમાંથી બાદ, નીચેના કરી ઉર આણીને ;
ગુરૂ એકની પંક્તી લખે, ત્યાં હોય તે ન લખે ફરી ;
તે પંક્તિના આંકોથિ, ગતવળિ આંક નીચેના કરી. ૧
ગુરૂ બેનિ પંક્તી ગોઠવે, પછી ત્રણ ગુરૂની તે થકી ;
પૂરો પતાકાયંત્ર એ, રીતજ નિપજેછે નકી ;
જે આંક એકે પંક્તિમધ્યે, એકવાર લખાય તો ;
ફરિ અન્ય પંક્તિમાં પછી, લેવો નહીં લેવાય તો. ૨

૭ માત્રાની પતાકા.

૦ ગુરૂનાં રૂપ.	૧૩					
	૮					
૧ ગુરૂનાં રૂપ.	૫	૮	૧૦	૧૧	૧૨	
	૩					
૨ ગુરૂનાં રૂપ.	૨	૩	૪	૬	૭	૮
૩ ગુરૂનાં રૂપ.	૧					

આમાંથી	બાદ કરી	સંખ્યાછે.	
૧૩	૮	૫	૧ ગુરૂની પંક્તિમાં.
૧૩	૫	૮	
૧૩	૩	૧૦	
૧૩	૨	૧૧	
૧૩	૧	૧૨	
૫	૩	૨	૨ ગુરૂની પંક્તિમાં.
૫	૨	૩	
૫	૧	૪	
૮	૨	૬	
૮	૧	૭	
૧૦	૧	૯	

મર્કટીનું કારણ.

મનહરછંદ.

મર્કટી મંડાવવાનું કારણ કહુંછું હવે,
જેથકી જણાયછે જરૂર ભેદ જેટલા ;
આટલી કળાનાં કહો કેટલાંક રૂપ થાય,
તે તમામ રૂપના કહો વરણ કેટલા ;
તેમાં ગુરૂ કેટલા ને કેટલા લઘુ લખાય,
કેટલી કળાઓ મળી અક્ષર તે એટલા ;
પુછે એમ પ્રશ્ન કોઇ પાસે આવી પંડિત તો,
મર્કટી મધ્યેથી ભેદ તુર્ત જડે તેટલા.

માત્રા મર્કટીવિધિ.

છ કોઠાની ઉભી પાંત લખીને તે પાંત પ્રતે,
આડી પાંતો જેટલી માત્રાની મર્કટી કરો ;
પેલી પાંતે એક આદિ અંક માત્રિકાના માંડી,
બીજીમાં રૂપ સંખ્યાંક ધારી ધારીને ધરો ;

પ્રથમની પાંતના તે બીજી પાંત ગુણી ગણી,
ત્રીજીમાં તમામ આંક ભલી ભાતથી ભરો ;
છઠીમાં લખીને એક બમણો તેને બનાવી,
ત્રીજીના બીજા કોઠાથી બાદ કરવો ખરો. ૩૧
બાકી રહે તે તો પછી છઠીના બીજામાં મુકી,
તેને વળી બમણો વિચારીને બનાવિયે ;
ત્રીજીના ત્રીજા કોઠાથી તેને વળી બાદ કરી,
છઠીના ત્રીજા કોઠામાં ઠીક ગોઠવાવિયે ;
એમ છઠી ભરી છેક પાંચમીમાં પેલું શુન્ય,
લખીને છઠીના આંક મૂળથી મંડાવિયે ;
છઠીનો ને પાંચમીનો પછી શિરવાળો ગણી,
ચોથી પાંત ચતુરપણે રૂડી રચાવિયે. ૩૨

હરિગીતછંદ.

છે પંક્તિ પેહેલી માત્રિકાની, બીજિ વૃતની જાણવી ;
તે સર્વ વૃતની માત્રિકાની, ત્રીજિ ઉરમાં આણવી ;
વળિ એમ ચોથી અક્ષરોની, પાંચમી ગુરૂની ગણો,
છે છઠ્ઠિ લઘુની પંક્તિ તો, ભલિભાત એ રીતે ભણો. ૩૩

માત્રા મર્કટીનું ઉદાહરણ.

કેટલીક માત્રાના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
કેટલી જાતના છંદ.	૧	૨	૩	૫	૮	૧૩	૨૧
તેબધા છંદોની કેટલી માત્રાઓ.	૧	૪	૯	૨૦	૪૦	૭૮	૧૪૭
બધા થઈ કેટલા અક્ષરો.	૧	૩	૭	૧૫	૩૦	૫૮	૧૦૯
તેમાં કેટલા ગુરૂ.	૦	૧	૨	૫	૧૦	૨૦	૩૮
કેટલા લઘુ.	૧	૨	૫	૧૦	૨૦	૩૮	૭૧

દોહરા.

તે તો મેં માત્રા તણા, કહિયા આઠ પ્રકાર ;
વળી વદુંછું વરણના, ભલે ભણો ભણનાર. ૪૪

વરણસંખ્યા વિધિ.

વરણ એકનાં રૂપ બે, બેનાં ચબકે ચાર ;
તેમજ ત્રણનાં આઠ છે, બમણાં એમ અપાર. ૩૫

વરણસંખ્યાનું ઉદાહરણ.

કેટલા વરણના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬
કેટલી જાતના છંદો.	૨	૪	૮	૧૬	૩૨	૬૪

વરણપ્રસ્તાર વિધિ.

સર્વ ગુરૂ લખિ પ્રથમના, ગુરૂ નીચે લઘુતાણ ;
પછિ લખ ઉપલી પંક્તિસમ, ઘટતા ગુરૂ લખિ જાણ. ૩૬

વરણ પ્રસ્તારનું ઉદાહરણ.

કેટલા અક્ષરનો.	૧	૨	૩
પ્રસ્તાર.	ऽ	ऽऽ	ऽऽऽ
	।	।ऽ	।ऽऽ
		ऽ।	ऽ।ऽ
		।।	।।ऽ
			ऽऽ।
			।ऽ।
			ऽ।।
			।।।

વરણપ્રસ્તાર શુચિ.

અંતઅંક સંખ્યાંકનો, તેથિ પ્રથમ જે જાણ ;
લઘુ આદિ, લઘુ અંતનાં, પ્રસિદ્ધ રૂપ પ્રમાણ. ૩૭
ગુરૂ આદિ, ગુરૂ અંતનાં, તેપણ તેને તુલ્ય ;

એથી પૂર્વના અંકક્રમ, લઘુ આદ્યંત ન ભૂલ. ૩૮
લઘુ આદિ–ગુરૂ અંતનાં, ગુરૂ આદિ લઘુ અંત ;
એ પણ છે એ અંકક્રમ, એમજ ગુરૂ આદ્યંત. ૩૯

ત્રણ અક્ષરના મસ્તારની શુચિનું ઉદાહરણ.

રૂપનો આકાર.	એવાં કેટલાં.
આદિલઘુનાં.	૪
અંતલઘુનાં.	૪
આદિગુરૂનાં.	૪
ગુરૂ અંતનાં.	૪
આદ્યંતલઘુનાં.	૨
લઘુ આદિ અને ગુરૂ અંતનાં.	૨
ગુરૂ આદિ અને લઘુ અંતનાં.	૨
આદ્યંતગુરૂનાં.	૨

વરણનષ્ટ વિધિ.

મનહરછંદ.

પ્રશ્નઅંક એકી હોય તો પ્રથમ ગુરૂ લખ ;
બેકી હોય તો પ્રથમ લઘુ લખી વાળીયે ;
પછી તેનું અર્ધ કર કરી ન શકાય તો તે ;
માંહિ એક મેળવીને અર્ધ ભાગી ભાળિયે ;
બેકી આવ્યે લઘુ બીજે એકી આવ્યે એમ ગુરૂ,
લખી લખી એજ વિધિ નિયમ નિહાળિયે ;
જેટલાનું જાણો કામ કહે દલપતરામ,
તેટલા અક્ષર લખી સંશય તો ટાળિયે.

ત્રણ અક્ષરના પાંચમા રૂપના નષ્ટનું.

ઉદાહરણ.

૫ ૩ ૨

ऽ ऽ ।

વરણઉદ્દિષ્ટ વિધિ દોહરો.

આદિ વરણશિર એક લખિ, અવર શિરે સંખ્યાંક ;

એક મેળવો મળશે, લઘુ ઉપરના આંક. ૪૧

વરણના ઉદ્દિષ્ટનું ઉદાહરણ.

કેટલામું.	૫	૬	૭
૩૫.	૧૨૪	૧૨૪	૧૨૪
	ડડ।	।ડ।	ડ।।

વરણમેરૂ વિધિ.

હરિગીતછંદ.

શિરઉપર કોઠા બે કરિ, પછી એક એક અધિક કરો,
આદ્યંત કોઠા સર્વ મધ્યે, આંક એક ભલે ભરો ;
બીજા ઉપર બે બે જરૂર, બનેલ કોઠા હોય તે ,
બે મેળવીને માંડિયે, ગણવો પડે ફરી તોય તે. ૪૨

વરણ મેરૂનું ઉદાહરણ.

૧	૧	૧					૨
૨	૧	૨	૧				૪
૩	૧	૩	૩	૧			૮
૪	૧	૪	૬	૪	૧		૧૬
૫	૧	૫	૧૦	૧૦	૫	૧	૩૨
	૫	૪	૩	૨	૧	૦	
	ગુ	ગુ	ગુ	ગુ	ગુ	ગુ	

વરણપતાકા વિધિ.

ઘનાક્ષરીછંદ.

જેટલા વરણની પતાકા કરવા વિચાર,
તેથી એક વધતા કોઠાની ઉભી પાંત કર ;
નીચે લખી એક પછી સઘળા સંખ્યાંક લખ,
ઉપરનો એક તજી આડી પાંતો પછી ધર ;
ઉપરનો કોઠો એ તો શુન્યગુરૂનો સમજ,
નીચે એક, બે, ત્રણ ગુરૂની પંક્તિયો ઉચર ;
નીચેનાજ આંક ઉભી પાંતના અક્ષરો સાથે,

મેળવી મેળવી આડી પાંતો ભલી ભાતભર. ૪૩

દોહરા.

શિર ધર અંક ન મેળવિશ, લખેલ ફરીન લખિશ ;
પણ મેળવજે પાંતના, કશી ન ફિકર કરિશ. ૪૪

ચાર અક્ષરની પતાકા ભરવાની રીત.

મનહરછંદ.

એક ને બે મળી ત્રણ, એક ચાર મળી પાંચ,
એક આઠ મળી નવ વિગતે વિચારજે ;
બે ને ચાર મળી છ છે, બે ને આઠ મળી દશ,
ત્રણ ચાર સાત, ત્રણ આઠના, અગ્યાર જે ;
પાંચ આઠ તેર, અને ચાર આઠ મળી બાર,
છ ને આઠ ચૌદ, સાત આઠ તિથિ ધારજે,
ચાર અક્ષરોની પતાકાનો તે ચોખો વિચાર,
પઢશે પંડિત થવા પુરો ધરે પ્યાર જે. ૪૫

ચાર અક્ષરોની પતાકાનું.

ઉદાહરણ.

૦ ગુરૂનાં રૂપ.	૧૬					
૧ ગુરૂનાં રૂપ.	૮	૧૨	૧૪	૧૫		
૨ ગુરૂનાં રૂપ.	૪	૬	૧૦	૭	૧૧	૧૩
૩ ગુરૂનાં રૂપ.	૨	૩	૫	૯		
૪ ગુરૂનાં રૂપ.	૧					

વરણમર્કટી વિધિ.

હરિગીતછંદ.

લખિ પ્રથમ એકાદિક પછી, સંખ્યાંક બીજીમાં કરો ;
પછિ બીજી પ્રથમ ગુણી કરી, ને ચોથી પંક્તિ ભલિ ભરો ;
ને ચોથિના અર્દ્ધાંશ પાંચમિ, છઠ્ઠિ પંક્તિ વિષે ધરો ;
વળિ ચોથિ પાંચમિ મેળવી, ત્રીજી તમામ તણાં ભરો. ૪૬

મેળવી મેળવી આડી પાંતો ભરી ભાતભર. ૪૩

દોહરા.

શિર પર અંક ન મેળવિશ, લખેલ ફરીન લખિશ;
પણ મેળવજે પાંતના, કશી ન ફિકર કરિશ. ૪૪

ચાર અક્ષરની પતાકા ભરવાની રીત.

મનહરછંદ.

એક ને બે મળી ત્રણ, એક ચાર મળી પાંચ,
એક આઠ મળી નવ વિગતે વિચારજે;
બે ને ચાર મળી છ છે, બે ને આઠ મળી દશ,
ત્રણ ચાર સાત, ત્રણ આઠનો, અગ્યાર જે;
પાંચ આઠ તેર, અને ચાર આઠ મળી બાર,
છ ને આઠ ચૌદ, સાત આઠ તિથિ ધારજે,
ચાર અક્ષરોની પતાકાનો તે ચોખો વિચાર,
પઢશે પંડિત થવા પુરો ધરે પ્યાર જે. ૪૫

ચાર અક્ષરોની પતાકાનું.

ઉદાહરણ.

૦ ગુરૂનાં રૂપ.	૧૬					
૧ ગુરૂનાં રૂપ.	૮	૧૨	૧૪	૧૫		
૨ ગુરૂનાં રૂપ.	૪	૬	૧૦	૭	૧૧	૧૩
૩ ગુરૂનાં રૂપ.	૨	૩	૫	૯		
૪ ગુરૂનાં રૂપ.	૧					

વરણમર્કટી વિધિ.

હરિગીતછંદ.

લખિ પ્રથમ એકાદિક પછી, સંખ્યાંક બીજીમાં કરો;
પંક્તિ બીજી પ્રથમ ગુણી ફરી, ને ચોથી પંક્તિ ભરે ભરો;
તે ચોથિના અર્ધાંશ પાંચમિ, છઠ્ઠિ પંક્તિ વિધિ ધરો;
વળિ ચોથિ પાંચમિ મેળવી, બીજી તમામ તણાં વરો. ૪૬

વરણ મર્કટીનું ઉદાહરણ.

કેટલા અક્ષરના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
કેટલી જાતનાછંદ.	૨	૪	૮	૧૬	૩૨	૬૪	૧૨૮
તે બધાની માત્રા.	૩	૧૨	૩૬	૯૬	૨૪૦	૫૭૬	૧૩૪૪
અક્ષરો.	૨	૮	૨૪	૬૪	૧૬૦	૩૮૪	૮૯૬
ગુરૂ.	૧	૪	૧૨	૩૨	૮૦	૧૯૨	૪૪૮
લઘુ.	૧	૪	૧૨	૩૨	૮૦	૧૯૨	૪૪૮

ભાષાકવિતા વિચાર.

દોહરા.

-હસ્વ ઉચ્ચરિયે દીર્ઘનો, દીર્ઘ-હસ્વ ઉચ્ચરાય ;
જોડાક્ષર જૂદા પડે, ભાષા કવિતા ન્યાય. ૪૭
વિના અનુક્રમ ગોઠવે, કર્તા કર્મ ક્રિયાય ;
અર્થ અનુક્રમથી કરે, એ અન્વય કહેવાય. ૪૮
જે, તે, જો, તો, ને, વળિ, હો ધાતુનાં રૂપ ;
એ શબ્દો ઉમેરિને, કરે અર્થ કવિભૂપ. ૪૯
ભણે વિભક્તિ છઠ્ઠીયે, તણુ કેરૂં એ વીધ ;
કીધુ બદલે કીધને, દીધ, લીધ, ને પીધ. ૫૦
જુના કવિયોયે જુઓ, એવા શબ્દ લખેલ ;
તેમ ઉચ્ચરિયે તેટલા, નહિ ગણિયે બગડેલ. ૫૧
પણ જો નવા બગાડિયે, તો તે ભારે ભૂલ ;
એકજ કવિયે એક થળ, લખેલ તે તે તુલ્ય. ૫૨
ઉદધી બદલે દધી લખો, તનૂજ બદલે તન ;
દય નહિ લખિયે ઉદયનો, મનુજ તણો નહિ મન. ૫૩

મેળવી મેળવી આડી પાંતો ભલી ભાતભર. ૪૩

દોહરા.

શિર ધર અંક ન મેળવિશ, લખેલ ફરીન લખિશ ;
પણ મેળવજે પાંતના, કશી ન ફિકર કરિશ. ૪૪

ચાર અક્ષરની પતાકા ભરવાની રીત.

મનહરછંદ.

એક ને બે મળી ત્રણ, એક ચાર મળી પાંચ,
એક આઠ મળી નવ વિગતે વિચારજે ;
બે ને ચાર મળી છ છે, બે ને આઠ મળી દશ,
ત્રણ ચાર સાત, ત્રણ આઠના, અગ્યાર જે ;
પાંચ આઠ તેર, અને ચાર આઠ મળી બાર,
છ ને આઠ ચૌદ, સાત આઠ તિથિ ધારજે,
ચાર અક્ષરોની પતાકાનો તે ચોખો વિચાર,
પઢશે પંડિત થવા પુરો ધરે પ્યાર જે. ૪૫

ચાર અક્ષરોની પતાકાનું.

ઉદાહરણ.

૦ ગુરૂનાં રૂપ.	૧૬					
૧ ગુરૂનાં રૂપ.	૮	૧૨	૧૪	૧૫		
૨ ગુરૂનાં રૂપ.	૪	૬	૧૦	૭	૧૧	૧૩
૩ ગુરૂનાં રૂપ.	૨	૩	૫	૯		
૪ ગુરૂનાં રૂપ.	૧					

વરણમર્કટી વિધિ.

હરિગીતછંદ.

લખિ પ્રથમ એકાદિક પછી, સંખ્યાંક બીજીમાં કરો ;
પછિ બીજી પ્રથમ ગુણી કરી, ને ચોથી પંક્તિ ભલે ભરો ;
તે ચોથિના અર્દ્ધાંશ પાંચમિ, છઠ્ઠિ પંક્તિ વિષે ધરો ;
વળિ ચોથિ પાંચમિ મેળવી, ત્રીજી તમામ તણાં ધરો. ૪૬

વરણ મર્કટીનું ઉદાહરણ.

કેટલા અક્ષરના.	૧	૨	૩	૪	૫	૬	૭
કેટલી જાતનાછંદ.	૨	૪	૮	૧૬	૩૨	૬૪	૧૨૮
તે બધાની માત્રા.	૩	૧૨	૩૬	૯૬	૨૪૦	૫૭૬	૧૩૪૪
અક્ષરો.	૨	૮	૨૪	૬૪	૧૬૦	૩૮૪	૮૯૬
ગુરૂ.	૧	૪	૧૨	૩૨	૮૦	૧૯૨	૪૪૮
લઘુ.	૧	૪	૧૨	૩૨	૮૦	૧૯૨	૪૪૮

ભાષાકવિતા વિચ્યાર.

દોહરા.

હ્રસ્વ ઉચ્ચરિયે દીર્ઘનો, દીર્ઘ-હ્રસ્વ ઉચ્ચરાય ;
જોડાક્ષર જૂદા પડે, ભાષા કવિતા ન્યાય. ૪૭
વિના અનુક્રમ ગોઠવે, કર્તા કર્મ ક્રિયાય ;
અર્થ અનુક્રમથી કરે, એ અન્વય કહેવાય. ૪૮
જે, તે, જો, તો, ને, વળિ, હો ધાતુનાં રૂપ ;
એ શબ્દો ઉમેરિને, કરે અર્થ કવિભૂપ. ૪૯
ભણે વિભક્તિ છઠ્ઠીયે, તણુ કેરૂં એ વીધ ;
કીધુ બદલે કીધને, દીધ, લીધ, ને પીધ. ૫૦
જુના કવિયોયે જુઓ, એવા શબ્દ લખેલ ;
તેમ ઉચ્ચરિયે તેટલા, નહિ ગણિયે બગડેલ. ૫૧
પણ જો નવા બગાડિયે, તો તે ભારે ભૂલ ;
એકજ કવિયે એક થળ, લખેલ તે તે તુલ. ૫૨
ઉદધી બદલે દધી લખો, તનૂજ બદલે તન ;
દય નહિ લખિયે ઉદયનો, મનુજ તણો નહિ મન. ૫૩

નિયમ જોઈ વ્યાકરણનો, નવો શબ્દ તો થાય ;
અથવા સંસ્કૃત શબ્દ પણ, વિવેકથી વપરાય. ૫૪

અથ કાવ્યદૂષણ.

અમંગળિક.

આંબાનો રક્ષક કહે, બાગ આવશો આજ ;
તો ત્યાં તમને તુરત હું, મરવા દઉ મહારાજ. ૫૫

મરવા દઉ એ અમંગળિક શબ્દ છે.

નિંદાયુકત.

અવર નૃપતિની નિજ નગર, કરે આણને દાણ ;
દિગમલ સગળા દેશમાં, તારી માને આણ. ૫૬

જીવિ ઘણા જુગ જગતમાં, લે કીર્તિ ગણિ લાખ ;
એ આશિષ આપું તને, લે ખોબો ભરિ રાખ. ૫૭

દેખીતી ભૂલ.

ધુમાડો સિંદુરસમો, કાજળ જેવી ઝાળ ;
ચૂના જેવા કોયલા, રાખ ગુલાબી લાલ. ૫૮

ક્લિષ્ટાર્થ.

જો હું ગતિ જ્યાં જાય ત્યાં, કરશું જ્યારે લોક ;
અથાક ગુણ વિચારતાં, સરસ વધેછે શોક. ૫૯

(જેનો અર્થ કવિ પણ સમજી શકે નહિ, તે ક્લિષ્ટાર્થ.)

ઉપરના દોહરાનો અર્થ.

હે લોકો જ્યાં જાયનાં ઝાડ હોય, ત્યાં જ્યારે હું ગતિ કરૂંછું ત્યારે તેની સુગંધીનો ઘણો ગુણ વિચારતાં મારા મનમાં સારો શોક વધેછે. કદાપિ ચિત્રકાવ્ય, કે બે અર્થવાળી કવિતામાં ક્લિષ્ટાર્થ આવે તે ભૂલ કહેવાય નહિ.

પુનરૂક્ત.

એક શબ્દાર્થ ફરીથી આવે તે પુનરૂક્ત દોષ કહેવાય.

રાજકુંવર સારો સરસ, જુવાન તે જો સોય ;
પશુ જનાવર જાણવો, જો ન ભણેલો હોય. ૬૦

" સારો અને સરસ, તે અને સોય, પશુ અને જનાવર " એ બબે શબ્દોના એકજ અર્થ છે.

દોષ નહીં પુનરૂક્તનો, ફરે અર્થ આકાર ;
સરસ બુદ્ધિ તે મનુષ્યની, જેના સરસ વિચાર. ૬૧

હે હરિ હે હરિ હે હરી, તું સુખનો દાતાર ;
ધન્ય ધન્ય તું ધન્ય તું, તું કરૂણા કરનાર. ૬૨

જતિભંગ.

(અરધો શબ્દ પહેલા પદમાં, અને અરધો બીજામાં હોય, તે જતિભંગ કહેવાય.)

કૌશળદેશ અધીશ દશ, રથ સુત સીતાનાથ ;
હેતે હું પ્રણમુંજ હર, બીને જોડી હાથ. ૬૩

(એમાં દશરથ સુત, હરબીને એ શબ્દો તૂટેલાછે.)

હીનોપમા.

(ઊતરતી ઉપમા અપાય તે હીનોપમા કહેવાય.)

સંપત્તી સીતા સમી, શત્રૂની હરનાર ;
તું રાક્ષસ રાવણ સમો, પરમ પુરૂષ અવતાર. ૬૪

વિરોધોપમા.

કાંતાનું મુખ કમળ સમ, કોમળ અતિ વખણાય ;
પેખી પતિ મુખ ચંદ્રને, પરમ પ્રફુલ્લિત થાય. ૬૫

(એમાં સ્ત્રીના મુખને કમળની ઉપમા આપી, અને તેના પતિના મુખને ચંદ્રની ઉપમા આપી, પણ ચંદ્રને જોઈને કમળ પ્રફુલ્લિત થાય નહિ. માટે એ વિરોધોપમા કહેવાય.)

ઈત્યાદિક અવગુણ ઘણા, કવિતાના કહેવાય ;
મે તો આદિશ માત્ર કંઈ, દેખાડી કવિરાય. ૬૫

કવિતાના ગુણ વિષે.

કહિયે અંતર લાપિકા, યુક્તિ અંદર હોય ;
યુક્તિ ઉપજે બહારથી, બહિર્લાપિકા સોય. ૬૬

અંતર્લાપિકા.

દગલ નૃપતિ તજ રાજ્યમદ, ડાટિ હાલભાટાઈ ;
એકાંતર અક્ષર કવી, એમ કહે ચતુરાઈ. ૬૭
(એમાંથી એક અક્ષરને આંતરે કવિનું નામ નીકળેછે.)

બહિર્લાપિકા.

ચતુર્થાંશનું નામ શું, હાનો ઉલટો જેહ ;
કામનિ કહેછે કંથને, આપો મુજને એહ. ૬૮

ઉત્તર પાન.

એકાનેકોત્તર.

(એક ઉત્તરમાં ઘણા ઉત્તર હોય તે એકાનેકોત્તર.)
કોણ અધિક સ્નેહી સગું, શું ઈચ્છે સૌ આપ ;
ઉત્તમ પ્રાણી કોણ છે, માનવી મોટે માપ. ૬૯
' માનવી ' એમાં ત્રણે ઉત્તર છે. મા, માન, માનવિ.

અંતર્લાપિકા એકાનેકોત્તર મિશ્ર.

મનહરછંદ.

હોય શું હાથીની પીઠે શું ઘડીને સાંઠે ભાગે,
કહો વાર કેટલા ને શોભીતી શી ચીજ છે ;
કેટલા મનુષ્યે મળી વંશનો વિસ્તાર થાય,
વિદ્યાનાં વિશેષ કહો કેણે વાવ્યાં બીજ છે ;
કેણે રાજનગરમાં કીધી ફોજદારી સારી,
સાત પ્રશ્ન સાંભળીને લીટી એ લખીજ છે ;
પેલી હોય સાહીએ ને દુજી તો દોલતરાયે,
ઉત્તર એમાંથી લીધા સાતે સમજીજ છે. ૭૦

[illegible]

ગૂઢોત્તર.

(જેનો ઉત્તર તેમાં હોય પણ સમજી શકાય નહિ તે ગૂઢોત્તર.)

ચોપાઈ.

એડુને શેનું બહુ કામ, બીજા પક્ષતણું શું નામ ;
જો સમજે નહિ ઉત્તર સદ્ય, તો કહું શું કે જા હળવદ. ૭૧

(કહ્યું કે ન સમજે તો કાઠિયાવાડનું ગામ હળવદ છે ત્યાં જા, પણ તેમાંજ ઉત્તર છે કે હળ અને વદ.)

ન્યૂનાર્થ.

(અક્ષર ઘણા, પણ સારાંશ થોડો, તે ન્યૂનાર્થ.)

દોહરા.

નગ દુહિતા પતિ પુત્રના, વાહનધરની નાર ;
રવિ તેના પિતુપર પડયો, પણ નાવ્યો ભરતાર. ૭૨

અર્થ.

હે સખી, પર્વતની દીકરી ગંગા, તેના પતિ શિવ, તેનો પુત્ર કાર્તિકસ્વામી, તેનુ વાહન મોર, તેનો ધરનાર વિષ્ણુ, તેની સ્ત્રી લક્ષ્મી, તેનો બાપ સમુદ્ર કહેવાયછે તેના ઉપર સૂર્ય પડયો. મતલબ કે સૂર્ય આથમ્યો પણ હજી મારો ધણી ઘેર આવ્યો નહિ.

અધિકાર્થ.

થોડા અક્ષરોમાં ઘણો અર્થ હોય તે અધિકાર્થ.

વિ, દી, ઉ, હુ, બ, ના વાયદા, વીત્યા જોતાં વાટ ;
મુજ હૈડામાં હે સખી, ઉપજ્યા અધિક ઉચાટ. ૭૩

અર્થ.

વિજયાદશમ, દીવાળી, ઉત્તરાયન, હુતાશની અને બળેવના વાયદા વાટ જોતાં જોતાં વીતી ગયા ; હે સખી, હવે તો હૈયામાં ઘણા ઉચાટ ઊપજ્યા.

સર્વતોભદ્ર.

(દર એક ચરણ ચાર તરફથી વાંચી શકાય તે સર્વતોભદ્ર કહેવાય. સંપ રૂષિયે બાજીરાવ પેશ્વાને શાપ દીધો ત્યારે તે બોલ્યો કે-)

અનુષ્ટુપછંદ.

માગુંછું એક તે આપો, શાપથી લક્ષ્મિ જો ખસે;
જ્યાં સુધી સૂર્ય ને ચંદ્ર, હિંદુશીશ શિખા વસે. ૭૪

સંપ બોલ્યો સર્વતોભદ્ર.

જા શી દે વી વિ દે શી જા
શી જ તે ર ર તે જ શી
દે તે ખા શી શિ ખા તે દે
વી ર શી શ શ શી રવિ.

આ છંદ ચાર તરફથી વચાયછે. ૭૫

ગોમૂત્રિકા, અશ્વગતિબંધ ભેદ, કપાટબંધ ભેદ.

દોહરો.

સાર સાર ઉરધાર નર, ધર શિરપર કરતાર;
એર વેર ઉર દૂર કર, પરહર પરધર નાર. ૭૬
ઈત્યાદિક અગણિત દિશે, રચના ચિત્ર વિચિત્ર;
દેખાડી દિશ માત્ર મે, મનમાં ધરજો મિત્ર. ૭૭
ધ્વનિ ઉપજે જે અર્થમાં, ઉત્તમ કવિતા એહ;
ગ્રંથ વધે વિગતી લખે, કહું ટુંકામાં તેહ. ૭૮

ધ્વનિનું ઉદાહરણ.

નર બે ન્યાયાધીશની, ભલી કરી મેં ભેટ;
મુખ મોટું છે એકનું, એકનુ મોટું પેટ. ૭૯

એમાં એવું કહ્યું કે બે ન્યાયાધીશ છે, તેમાં એક મોટા મોંવાળો છે, અને એક મોટા પેટવાળો છે. હવે તેમાં મતલબ એવી છે કે એકનું લાંચ ખાતાં મોં ભરાતું નથી, અને બીજો મોટા દિલવાળો ઉદાર છે. એવી રીતે જુદી મતલબ નીકળે તે ધ્વનિ કહેવાય, અને ધ્વનિવાળી કવિતા ઉત્તમ કહેવાયછે; પણ તે કવિતાના નિયમ પ્રમાણે શબ્દોની રચનામાં હોય તો ઉત્તમ કહેવાયછે.

કવિતાના નવરસવિષે.

દોહરો.

૧ ૨ ૩ ૪
રસશૃંગાર, ને હાસ્ય રસ, કરૂણા રૂદ્ર ને વીર ;
૬ ૭ ૮ ૯
બિભત્સ ભય અદ્‌ભુત તથા, શાંત સુ નવરસ ધીર. ૧.

૧ જે વર્ણન સાંભળતાં પ્રીતિ ઊપજે અથવા જેમાં પ્રીતિનું વર્ણન હોય તે શૃંગાર-રસ કહેવાય. એટલે કોઈ પ્રકારની શોભાનુ વર્ણન તે પણ શૃંગાર રસના પેટામાં છે. કેટલાએક કવિયો સ્ત્રીપુરૂષની પ્રીતિનેજ શૃંગાર રસ કહેછે; અને પિતા પુત્ર આદિકની પ્રીતિને દશમો વાત્સલ્ય રસ કહેછે.

૨ કોઈની ગફલત કે બેડોળ દેખીને કે તેનુ વર્ણન સાંભળીને હસવું આવે તે હાસ્ય-રસ.

૩ કોઈના દુઃખનુ વર્ણન સાંભળીને કે દેખીને દયા ઊપજે તે કરૂણા રસ.

૪ ક્રોધાતુરનું વર્ણન તે રૌદ્ર રસ.

૫ ઉત્સાહ એટલે હિંમતના જુસ્સાનુ વર્ણન તે વીર રસ.

૬ નિંદ્ય વર્ણન, એટલે કોઈના અવગુણનું કે ખરાબ વસ્તુ આદિકનું વર્ણન તે બિભત્સ રસ.

૭ ભયનુ વર્ણન તે ભયાનક રસ.

૮ આશ્ચર્યનું વર્ણન તે અદ્‌ભુત રસ.

૯ નીતિનું કે ઉપદેશનુ વર્ણન તે શાંત રસ કહેવાયછે.

કેટલાએક જુના કવિયોએ એમ લખ્યુંછે કે રસ છે તેજ કવિતાનો જીવ છે.

વાણીના અલંકાર વિષે.

હરેક વસ્તુને શોભાવવા સારૂ તેના શણગાર હોયછે. માણસના શરીરને શોભાવવા સારૂ સોના રૂપાના તથા હીરા મોતીના દાગીના જુદાં જુદાં નામના હોયછે, તેમજ વાણી બોલતા તે વાણીને રસીલી અને અસરકારક કરવા સારૂ બોલવાની જુદા જુદા પ્રકારની યુક્તિઓ છે તેને વાણીના અલંકાર કહેછે. સંસ્કૃતમા એવા અલંકાર ૧૧૫ છે તે કુવલયાનંદ આદિક ગ્રંથોમાં લખ્યાછે. તે ઉપરથી અલંકાર રત્નાકર વગેરે વ્રજ ભાષામાં ગ્રંથો થયાછે. કવિતા જાણનારને એમાંના થોડા ઘણા અલંકાર તો જરૂર જાણવા જોઈએ. માટે આ ઠેકાણે દિશા માત્ર લખુંછું.

૧ ઉપમાલંકાર—કોઈના ગુણ વિષે બોલતાં તે ગુણ ઉત્કૃષ્ટ જેનામા ગણાતો હોય તેની બરાબર તેને કહેવો તે ઉપમાલંકાર છે. જેમકે, મુંબાઈ ઈંદ્રપુરી જેવી શોભેછે. એમાં મુંબાઈ તે ઉપમેય કહેવાય, અને ઈંદ્રપુરી તે ઉપમાન કહેવાય અને

શોભેછે એ ગુણ તે બનેનો સરખાવ્યો માટે શોભેછે તે ગુણ અથવા ધર્મ કહેવાય. જેવી તે ઉપમા બતાવનાર શબ્દ કહેવાય. એરીતે ચારે વાનાં જેમાં હોય તે પૂર્ણોપમા કહેવાય. અને તેમાંના કોઈનો અધ્યાહાર કરવો પડતો હોય તો લુપ્તોપમા કહેવાય.

ઉદાહરણ—આ સ્ત્રીનો કોયલના જેવો સ્વર છે. એમાં કોયલના જેવો મધુર સ્વર કહ્યો નહિ, માટે મધુર એ શબ્દનો અધ્યાહાર કરવો પડેછે. માટે લુપ્તોપમા.

૨ રૂપકાલંકાર ઉપમેયને ઉપમારૂપે કહીએ તે રૂપકાલંકાર-જેમકે કોઈ કવિને દેખીને કહીએ કે જુઓ આ મહા કવિ કાલિદાસ આવ્યા. વિદ્યારૂપી ધન ઉત્તમ છે. ઈત્યાદિ.

૩ ઉત્પ્રેક્ષાલંકાર કોઈ વસ્તુને કોઈ જાણે કે હું જાણું છું કે, અથવા હું ધારૂં છું કે એમ કહીને બીજી વસ્તુ માની લેવી, અથવા ખરૂં કારણ મૂકી દઈને કલ્પિતકારણ માની લેવું તે ઉત્પ્રેક્ષાલકાર કહેવાય. જેમકે આકાશમાં કાળાં વાદળાં દોડેછે તે કોઈ જાણે કે ઈંદ્રના હાથી દોડતા હોયશું. મિરાઈ શીવવા આવે ત્યારે રાજા, ને રાંક સૌ તેને પથરણું પથરાવી આપેછે; તેનું કારણ એ હશે કે મેરાઈનું ગાંઝુતુંરાજ જ્યારે પાદશાહે લીધું ત્યારે એવો પરવાનો કરી આપેલો હશે જે તમનેકોઈ પથરણું પાથરી આપ્યા વિના ભોય બેસારે તો તે પાદશાહનો ગુનેગાર છે. એટલાસારૂ તેને પથરણું પથરાવી આપેછે.

૪ અતિશયોક્તિ અલંકાર. જે અતિશય ટકા ચડાવીને બોલવું તે અતિશયોક્તિ કહેવાય. જેમકે મુંબાઈમાં એટલા તો ગામઠી ડાકટરો ભરાયાછે કે કૂતરાને મારવા સારૂ નીચા વળીને ભોંયથી ઢેખાળા લેવા જઈએ કે ડાકટર હાથમાં આવે.

વઉઠાનો મેળો એવો ભરાયો હતો કે તલપૂર જગ્યા ખાલી નહોતી.

એક સ્ત્રીને તેના ધણીએ કહ્યુ કે મારે કાલે પરદેશ જવું છે તે સાંભળતાંજ તે એટલી સૂકાઈ ગઈ કે તેની આંગળીની વીંટી નીકળી પડી તે પાછી પહેરતાં કાંડે ચડીગઈ, ઈત્યાદિ.

૫ અપ્રસ્તુત પ્રશંસા અથવા અન્યોક્તિ અલકાર. જેના વિષે બોલવું હોય તેના વિષે ન બોલતાં તેને લાગુ પડે તેમ બીજા વિષે બોલીએ તે અપ્રસ્તુત પ્રશંસા અથવા અન્યોક્તિ અલંકાર કહેવાય. જેમકે એક તાડને જોઈને કવિએ કહ્યુ કે તું સઉથી મોટો તો કહેવાયો, પણ તારી છાયામાં તારે આશરે રહીને કોઈ માણસ, પશુ કે પક્ષી સુખ પામ્યાં નહિ અને કોઈને મીઠાં ફળ તેં ચખાડયાં નહિ એટલુંજ નહિ, પણ તે તારૂં શરીરે ઢાંકયું નહિ. માટે તારી મોટાઈને ધિક્કાર છે. એ રીતે તાડને કહ્યુ પણ કંજુસ મોટા માણસને તે વાત લાગુ પડી. એજ રીત પંચોપાખ્યાનની તથા ઈસપનીતિવગેરેની વાતો છે તે અપ્રસ્તુત પ્રશંસાલંકારની છે.

૬ વ્યાજ સ્તુતિ અલંકાર ઉપરથી નિંદા કરેલી જણાય, પણ તેમાં સ્તુતિ હોય અને ઉપરથી સ્તુતિ દેખાય પણ ખરૂ જોતાં તેમાં નિંદા હોય તે વ્યાજ સ્તુતિ અલંકાર.

જેમકે-આ રાજામાં કાંઇ વિવેક નથી, કેમકે પોતાના મિત્ર, સગા અને શત્રુઓને સૈને સરખો ઇનસાફ આપેછે. વાહવાહ ભાઇ ! તમે તો બહુ ડાહ્યા દેખાઓછો. મતલબ કે ગાંડા છો.

૭ આક્ષેપાલંકાર—કોઇ વાતની મોંઢે હા કહીએ પણ તેનો ખરો અર્થ જોતાં નાનો અર્થ નીકળે અને મોઢે નાકહીએ અને અર્થ હાનો નીકળે. જેમકે-એક છોકરાને હોળીની લડાઇમા જતાં તેને બાપે કહ્યુકે ઠીક છે. પથરાની લડાઇમાં લડવા જાહું ના કહેતો નથી પણ પહોર પેલો છોકરો લડાઇમા મરી ગયો, તે વાત યાદ રાખજે—મતલબકે જઇશ નહિ, તેમાં માણસ મરી જાયછે. લડવા જનાર એક માણસને વારવા જનારે કહ્યું કે હું તને વારવા આવ્યો નથી, પણ શીખામણ દેવા આવ્યોછું મતલબ કે વારવા આવ્યોછુ. ના ભાઇ ના અમારામાં તો કાંઇ અકલ નથી. અમે તો લખી વાંચી જાણીએ, મતલબ કે અમે સમજીએ છીએ.

૮ વિભાવના અલકાર જે કાંઇ કામ કરવું હોય તેનું સાધન થોડું છતાં અથવા મુદલ ન છતાં કામ થાય તે વિભાવનો અલકાર. જેમકે ફૂલાણે તો લાકડીની તરવારે જીત મેળવીછે. કેટલાએક જુવાનીઆ વગર ભાંગ પીધે દીવાના થાયછે.

૯ સારાલકાર—એક એકથી ચડતાનું વર્ણન કરવું તે સારાલકાર—જેમકે મધ મીઠું છે. પણ તેથી મીઠું અમૃત અને તેથી પણમીઠાં કવિતાના વચન હોયછે.

૧૦ કાવ્યલિગાલકાર—કહેવાની જે મતલબ હોય તેનાં કારણ બતાવીને મજબૂત કરીએ તે કાવ્યલિગ—જેમકે કેફ કરવાથી પેશા વ્યર્થ જાયછે, શરીરમા રોગ થાયછે, અને બુધ્ધિ ઘટેછે, માટે નિશો કરવો નહિ.

૧૧ સભાવના અલકાર--જો આમ હોય તો આમ થાય એમ કહીએ તે સંભાવના અલંકાર. જેમકે જો આ ચંદ્રમાંથી ઈશ્વર ડાઘ કાઢી નાંખે અને કોયલના જેવો મધુર સ્વર ઉચ્ચારવાની શક્તિ તેમાં મૂકે અને કપૂરના જેવો સુગંધ તેમાં મૂકે તો લક્ષ્મીજીના મુખની ઉપમા તે પામે.

૧૨ અનુગુણાલકાર. બીજી વસ્તુઓની સહાયતાથી એકનો ગુણ ઉત્કૃષ્ટતા પામે તે અનુગુણાલંકાર. જેમકે વાનર માંકડું, વળી તેણે ભાંગ પીધી, વળી તેને ભૂત વળગ્યુ અને વળી તેને કૂદવાની નીસરણી મળી. એટલે પછી તેને કૂદવામાં શી મણા રહે.

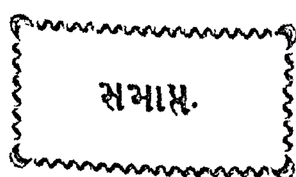
૧૩ વક્રોક્તિ અલંકાર. કોઇના બોલેલા વચનમાથી બીજો અર્થ કહાડીને અથવા કરડાકીમા જુદો અર્થ કરીને કહેવું તે વક્રોક્તિ. જેમકે સૂત્રધારે રંગલાને કહ્યુ કે દશરથ લાલનું ધ્યાન કર; ત્યારે રંગલો બોલ્યો કે લાલ એટલે રાતા દશરથને મારે શું કરવાછે, આપણને તો રાતો ૧ રથ મળે એટલે બસ છે.

૧૪ ભાવિકાલંકાર. ભૂતકાળની કે ભવિષ્યકાળની વાત હાલમાં તરત બનતી હોય એવા ભાવથી વર્ણવે તે ભાવિકાલકાર. જેમકે ભારતનું યુધ્ધ થયું અને દિલ્હીના

પૃથુરાજ ચોહાણને શાહબુદ્દિન સાથે યુદ્ધ થયું તે તો આજ કાલની વાત છે, અને તેના ભણકારા હજી મારા કાનમાં વાગેછે. મંદોદરીએ કહ્યું કે હે રાવણ તું સીતાને ચોરી લાવ્યો, તેથી હું એવું દેખું છું કે તારી લંકા લૂંટાઈ અને કુળ નિકંદન થયું! અને મારે રંડાપો આવી ચૂક્યો.

૧૫ પ્રતિશેધાલંકાર. દેખીતુંજ જે કામ જેવું નથી તેને વિષે કહેવું જે તે કામ તેના જેવું નથી તે પ્રતિશેધાલંકાર-જેમકે હથિયાર ધરનાર એક બ્રાહ્મણ ને રજપૂતે કહ્યું કે-યુધ્ધમાં જવું તે કંઈ લાડવા જમવા નથી. મતલબ કે તમે બ્રાહ્મણ તો લાડવા જમી જાણો યુધ્ધ કરી જાણો નહિ.

૧૬ સજીવારોપાલંકાર. નિર્જીવમાં જીવનું આરોપણ કરીને બોલવું તેને અંગ્રેજીમાં સજીવારોપાલંકાર કહ્યોછે. જેમકે અરે રૂપિઆ! તેં બધું જગત વશ કર્યું છે, અને સારાં કામ તથા નરસાં કામ પણ તુંજ કરાવે છે. એમાં જાણે રૂપિઆને એક માણસ કલ્પીને કહ્યું હોય તેમ કહ્યું.

કઠણ શબ્દનો કોશ.

કઠણ શબ્દ. | અર્થ.

અ.

અંગરાગ.......... .કસ્તૂરી વગેરેનું લેપન.
અજરામરણ ....જેને ઘડપણ કે મોત આવે નહિ તેવો.
અડગ ....ડગે નહિ તે.
અનુકૂળા ....મળતે મળતી,
અપવર્ગ ....મોક્ષ,
અભરાભરણ ...... .ન ભરાય તેનું ભરનાર.
અભિષ્ટ.. ....ઈચ્છેલું.
અરવિંદ મુખી . ....કમળના જેવા મોંવાળી સ્ત્રી.
અર્ક... ....સૂર્ય
અલંકૃતિ .... .અલંકાર.
અલખ ....લક્ષમાં આવે નહિ એવો ઈશ્વર.
અવદાત ....ઊજળું.
અવસાન ....છેડો, અંત
અંશ ....ભાગ.
અશોક............આસોપાલવ.
અહિ ....સર્પ.
અહિવલ્લી..........નાગરવેલ

ઉ

ઉદે (ઉદય) ....પ્રગટ.
ઉદ્દિષ્ટ ....દેખાડેલું.

ઉપવિત ....જનોઈ.
ઉભય .. .. .બેની સંખ્યા.
ઉર .... છાતી, મન.

ક

કંદુક ....દડો.
કમળા .... .લક્ષ્મી.
કમળાકર ....સરોવર.
કલહંસ ....હંસનું બચ્ચું.
કવિતા....... . ... કવી શકાય એવી.
કામા...............સ્ત્રી.
કિરીટ .. ..મુગટ.
કિશોર ....ફૂટતી જુવાનીની અવસ્થા.
કુસુમ વિચિત્રા........તરેહ તરેહનાં ફૂલવાળી.
કૃષિ .... ખેતી.
કેકિની શારદા ....મોરની વાણી.
કેતકી .. ..કેવડાનું ઝાડ.
કેતુમાળી ....ધજાઓની હારવાળી, મતલબ કે સદ્ગુણ રૂપી ધજાઓની હારવાળી.
કેશુ ....કેશુડાં.
કોટિશીર્ષા ....કરોડ માથાંવાળો ઈશ્વર.

ખ

ખંજ ....લૂલા.

ગ

ગણ...............જથો. ત્રણ અક્ષરના જથાનું નામ એક ગણ.
ગંધ દાનિકા.. ....અતરદાની, ગુલાબદાની.
ગાઢ .... .મજબૂત.
ગી ....ગિરા, વાણી.

ગુરુ .... મોટો.
ગૂઢ . ... ગુપ્ત, છાનું.
ગ્રાહી .... પકડીને.

ચ.

ચંદ્રવર્ત્મ................ ચંદ્રનો રસ્તો.

છ.

છત .... દોલત.

જ

જંગ.................. યુદ્ધ.
જનક .... પિતા.
જનની................ માતા.
જ્ઞાતા .... જાણનાર.

ત.

તડવું .... કોઈની પાછળ દોડવું.
તરલ નયન .... ચપળ નેત્ર.
તામ્રનેત્ર. ....તાંબા જેવી રાતી આંખવાળું,
તાળ .... તાળો, છંદ બોલતાં જે અક્ષર ઉપર ટકોરો વગાડાય તે.
તિમિર................ અંધારું.
તુંગા ....ઊંચા, ઉદ્ધત.
તોટક ....તૂટેલ.
ત્રાતા .... રક્ષણ કરનાર.

દ.

દાનિકા....... ...... દેનારી.
દારા .... સ્ત્રી.
દિવા....... .. ..દિવસ.
દુઃખહારી .... દુઃખ હરનાર.
દુર્મિલાપ . ... દુષ્ટ મિલાપ.
દ્રુત વિલંબિત....... ... દોડવું અને ઊભા રહેવું.

ધ.

ધરણીધર..................પરમેશ્વર.
ધિ ....બુદ્ધિ.

ન.

નગ ....પર્વત.
નટ નાગર ....ઈશ્વર.
નય ....નમ્રતા.
નવપલ્લવ..................નવાં પાંદડાં.
નષ્ટ ....ખોવાએલું.
નળ .... રામનો શુભટ વાનરો હતો.
નિધાન ....ભંડાર.
નિધિ ....સમુદ્ર.
નિમિષ ....અલ્પ કાળ.
નિરક્ષર..................વગર ભણેલો.
નિશિપાળ.................. રાતે ચોકી કરનાર.

પ.

પટ..................લૂગડું.
પદ.................. પગ, છંદનો ચોથો ભાગ, પદવી.
પય ....દૂધ.
પરિતુષ્ટ ....પ્રસન્ન.
પિંગળ ....એ નામના મુનિએ રચેલું શાસ્ત્ર.
પુંજ .... ઢગલો.
પુષ્પિતાગ્રા ....ટીશાઓ ઉપર ફૂલવાળો વેલો.
પ્રણામી ....પ્રણામ કરનાર.
પ્રભાવતી ....કાંતિવાળી.
પ્રમિતાક્ષરા..................થોડા અક્ષરવાળી.
પ્રસ્તાર. ....વિસ્તાર.
પ્રિયંવદા..................વહાલું બોલનારી

ફ.

ફસવું................બંધનમાં આવવું.

બ.

બાપ્પુ................ગૃહસ્થ.

બિંદુ...... . ...મીંડું, છાંટો.

ભ.

ભગની.. ....બેન.

ભવદેવ...............શિવ.

ભામો ....ભ્રમણા.

ભારતિ...............સરસ્વતી.

ભ્રમરાવળી ....ભમરાની પંક્તિ.

ભ્રાતા (ભ્રાત) ....ભાઈ.

મ.

મજરો...............સલામ.

મણિબંધ ....હાથનું કાંડું.

મત્ત ગયંદ ....મગેલો હાથી.

મંદાક્રાંતા.............ગાંડી અને ગભરાએલી, અથવા હળવી ને ઉતાવળી.

મધુ ....મીઠાશ.

મર્કટી . ...માંકડાની માદા.

મલ્લિકા ....એક જાતના ફૂલનું ઝાડ.

માણવકક્રીડ..............બાળકની રમત.

મુક્ત...............બંધન રહિત.

મુદમાતા . ...આનંદમાં મસ્ત.

મુનિચિમ્બર...... .....ઋષિનો તોર, અથવા ઋષિનો ઉપરી.

મૌક્તિકદામ ....મોતીની માળા.

ય.

યથા .... જેમ

ર.

રથોદ્ધતા .... ગાડીનું અભિમાન.

રંભા .... અપ્સરા.

રસરાતાં .... નવ રસથી રંગાએલા ઈશ્વર.

લ.

લઘુ .... નાનો.

લત .... ટેવ, વ્યસન, છંદ—લત લાગવી.

લતા .... વેલો.

લલિત .... સુંદર.

વ.

વદન .... મોહું.

વલ્લી .... વેલો.

વંશસ્થ .... વંશમાં રહેનાર.

વસંતતિલકા .... વસંતરૂતુના તિલકવાળી.

વારિ .... પાણી.

વાસર .... દિવસ.

વિદારવું .... કાપવું.

વિદ્યુન્‌માળા .... વીજળીનો જથો.

વિધાતા .... ધારણ કરનાર, પરમેશ્વર.

વિમોહા .... મોહ પામેલી,

વિરતિ .... વિશ્રામ.

વિલાસી............. ખેલ કરનાર.

વૃત્ત .... છંદ. સંસ્કૃતમાં અક્ષરની સંખ્યાના કાવ્યને છંદ કહેછે. જેમકે બારબાર અક્ષરના ચરણવાળા જેટલા પ્રકારના કાવ્ય હોય તે બધાને જગતિ છંદ કહેછે. અને તેમાં ગુરૂ લઘુના નિયમથી ફેરફાર થાય, જેમકે

ભુજંગી, મોતીદામ, તોટક, ઈત્યાદિ વૃત્ત કહેવાયછે. જેમ એક જાતિમાં ૮૮ અથવા તેથી વધારે નાતો હોયછે તેમજ એક છંદના અનેક વૃત્ત હોયછે. વ્રજ ભાષાના પિંગળોમા વૃત્તનું નામ છંદ લખ્યુંછે. માટે આ પિંગળમાં પણ તેમજ રાખ્યુંછે

વૈશ્વદેવી............ નિત્ય હોમ કરવાવાળો.
ષંડક .... હીજડો.

શ.

શર .... બાણ.
શશક .... સસલું.
શાલિની .... વિશાળ.
શિખરિણી .... પર્વત.
શિખા .... ચોટલી.
શિશુ .... બાળક.
શુચિ .... શુદ્ધિ, તાળો મેળવવો ત.
શ્રેણી .... માળા.
શૈલ .... પર્વત.
શ્રવણ .... કાન
શ્રી .... લક્ષ્મી, શોભા.

સ.

સંગતિકા .... સોબતી.
સદ્ય .... તરત.
સમાનિકા .... બરાબરની.
સમૃદ્ધિ .... જથાવાળો.
સરિતા .... નદી.
સશ્રેણી .... શ્રેણી.
સવિતા .... સૂર્ય.
સારા .... કોશીઓ રુદ્રી.
સારંગી .... સારા અંગવાળું.

એનિકા ....ફોજવાળા.

સ્રગ્ધરા }
સ્રગ્વિણી } ....માળાવાળી.

સ્વાગતા. ....સારીરીત આવેલી.

હ.

હરક ....હરનાર.

હરા ....પાર્વતી.

હરિ રસ..............પરમેશ્વરના કીર્તનનો રસ.

હંસી ....હંસની માદા.

હુતાશન............: અગ્નિ.

